

Giới thiệu Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch

Câu chuyện Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch thuộc thể loại truyện ngôn tình của tác giả Tứ Nguyệt đã tạo ra tình huống truyện bất ngờ diễn ra một cách tự nhiên không lường trước.

Cô với cái bộ dạng tiêu hô ly tình xinh đẹp không biết xuất thân ở đâu ra mà đã chiếm được lòng ông nội hần, cô được ở chung nhà với hần.

Trong mắt hần, cô nàng là đứa lấm mru mô muốn lấy lòng ông với cái lý do kết hôn với hần, nhưng hần không ngờ rằng cô ấy lại chính là vợ chưa cưới đã được ước định từ trước của hần. . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Phi Phi, cháu lại đây xem này. Đây chính là người chồng chưa cưới được ước định từ trước của cháu. Sau này, cháu đều phải lấy nó là trọng tâm, biết không?"

Cổ Phi Phi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, trông rất đáng thương, sau đó gật đầu: "Vâng cháu biết rồi ạ, bà ngoại."

Chồng chưa cưới của cô đây sao? Phi Phi nhìn tấm ảnh mà bà ngoại đưa mình với đôi mắt to tròn ngập nước.

Trong tấm ảnh, người con trai ấy có mắt một mí, ánh mắt trong trẻo, chiếc mũi cao thẳng, bờ môi đẹp để gợi cảm, vừa mới nhìn đã thấy hần cực kỳ quý khí, cũng càng khiến cho người khác cảm thấy sự tồn tại mãnh liệt của hần.

Đúng vậy! Thật sự, cô rất khó có thể xem nhẹ được hần, bởi vì hần là. . . Hần là -----

"Bà ngoại! Hần ta là ông chủ công ty mới của cháu!"

Luôn cho người khác thấy hình tượng của một vị phu nhân, bà ngoại cô gật đầu: "Đương nhiên rồi, muốn trở thành cháu rể nhà họ Cổ chúng ta, thì lai lịch, bối cảnh, lẫn cả gia thế đều tuyệt đối không thể tầm thường được."

Phi Phi nhìn vào căn nhà trệt bé teo, như thể một con gió thổi qua là đổ của mình, cô nói nhỏ: "Bà ngoại, bà có muốn nghỉ ngơi sớm một chút không ạ?"

Nhất định là do bà đã quá mệt mỏi, thế cho nên, mới sinh ra ảo giác như vậy, lại còn coi loại người đàn ông độc thân hoàng kim đang đầy ở trên tạp chí làm cháu rể của mình! Còn bà ra cái chiêu chuối như là đã được ước định từ trước nữa chứ.

Ha ha! Nếu là 16, 17 tuổi thì cô còn có thể tin được, nhưng bây giờ, cô đã tốt nghiệp cả đại học rồi, sẽ không hề chỉ vừa nghe là đã tin luôn.

Khuôn mặt già nua. . . A! Không, là khuôn mặt hiền lành của bà ngoại bỗng nhiên ghé sát vào cô: "Cháu không tin lời nói của ta đấy hả? Cháu gái ngoan của ta."

Dọa dẫm! Có sát khí!

"Cháu. . . Cháu sao dám ạ. . ." Ngay lập tức, Phi Phi cúi đầu nức nở, hết như một con chó nhỏ.

Từ sau khi mẹ cô quăng cô lúc cô vẫn còn bé xíu cho ông bà ngoại giàu có của mình, mẹ đã cưới ngay một người đàn ông ngoại quốc, làm người phu nhân hoa kiều, bà hoàn toàn không quan tâm rằng người con gái duy nhất của mình đang sống trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Khi mà ông ngoại còn sống, cuộc sống của cô cũng còn tạm được, áp lực không lớn như thế. Nhưng từ 5 năm trước, lúc ông ngoại bị ghen chết khi ăn bánh mật, cô liền bị người bà ngoại nghiêm túc của mình quản chế nghiêm ngặt.

"Cháu đừng có mà ba hoa, nếu không có ta chiếu cố, giáo dục cho cháu, cháu sẽ có ưu nhã, có khí chất được như công chúa, lại tốt nghiệp được hệ tiếng Nhật của đại học Đài Loan, càng không nói hiện tại, có thể làm việc cho một công ty lớn của Nhật được sao?"

"Cháu biết bà đã rất vất vả. Sau này, cháu nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền để hiếu kính lão Phật. . . À! Cháu nói là bà ngoại ạ."

Phi Phi đã biết đón những lời phê bình và trách cứ của bà ngoại từ trước đến giờ bằng những lời ngon tiếng ngọt.

Vốn cuộc sống của hai bà cháu có thể nói là rất tốt đẹp, thậm chí nếu Phi Phi muốn đi nước ngoài đào tạo sâu hơn cũng không hề có vấn đề gì hết. Chẳng qua, trước giờ bà ngoại luôn bị ông ngoại khống chế tiền bạc, sau khi ông ngoại qua đời, bà lập tức quên luôn mình đang là một bà góa "già" đau thương thủ tiết. Bà bắt đầu đi dùng trà trưa, dạo công ty bách hóa với tam cô là của bà mỗi ngày. . .

Cứ thế, mới chỉ vẹn vẹn có một năm thôi, bà đã tiêu xài hết sạch đồng di sản mà ông ngoại có ăn cả đời cũng không thể hết. Trước mắt, hai bà cháu chỉ còn có mỗi căn nhà nhỏ này, để mà che mưa chắn gió.

"Hôn ước này đã được hai bên gia đình hứa hẹn trong một trường hợp công khai ở hai mươi năm về trước. Cháu xem, bà vẫn còn giữ tờ báo liên quan đây này."

Phi Phi nhìn bà ngoại bung ra chiếc hộp bách bảo mà bà luôn cực kỳ quý trọng, rồi lấy phần báo chí đã bị cắt ra và bảo tồn tốt ở bên trong ra.

Phần báo chí bị cắt ra kia thật sự có chủ nhân của Long gia, nội dung bảo báo nói về ông ngoại của cô và chủ nhân của nhà họ Long Long Tô Văn ở trong một buổi tiệc rượu hợp tác, vừa khéo lúc cả hai thấy con dâu và con gái của mình đều đang có thai, cho nên nhất thời nổi hứng bày ra trò chỉ phúc vi hôn. . .

"Thì ra tất cả đều là sự thật?"

"Đương nhiên, bà ngoại sao lại lừa cháu chứ!"

"Đúng thế! Trực tiếp ㄅ ㄣ ㄣ có vẻ mau. . ." Phi Phi thì thảo tự nói.

"Cháu đang lăm bằm cái gì

Phi Phi vội vàng lắc đầu, không không chịu thua kém nói: "Không có, không có!"

Cổ lão thái thái vừa thấy bộ dạng sợ hãi rụt rè của cháu gái một của mình, y như một con chuột nhắt, lòng bà vừa thấy tức lại vừa thấy đau.

"Cháu hăng hái lên cho bà cái nào! Đừng có giống người mẹ vô tích sự của cháu, chẳng có gì tốt, chỉ chuyên gia gây phiền, từ bé đến lớn không lúc nào để cho ta với ông ngoại của cháu được vui vẻ cả! Cháu hãy nhớ kỹ cho bà, đừng học mẹ cháu, cháu phải hăng hái lên nghe không!"

"Vâng! Bà ngoại, cháu nhất định sẽ càng cố gắng kiếm thật nhiều tiền, để cho bà được sống sung sướng!"

Nghe được câu trả lời nhu thuận của Phi Phi, nét mặt của Cổ lão thái thái trở nên hiền hòa hơn nhiều.

Vươn tay ôm lấy Phi Phi, bà hiền lành và thương cảm nói: "Phi phi! Nếu cháu thật sự có lòng, cũng chẳng cần chờ đến lúc vất vả đi kiếm tiền đâu, chỉ cần cháu cầm tờ báo cắt này đi tìm Long lão tiên sinh là được rồi."

***

"Cháu. . . Cháu là cháu gái của Tiểu Thanh?"

"Vâng ạ

"Bà ngoại còn gọi là Tiểu Thanh ư? Quả nhiên giống hệt Thanh xà trong truyện Bạch xà." Phi Phi nghĩ.

Tuy vậy, lúc này cô không có tâm tình đâu mà nghĩ, bởi vì giờ này cô đã ngồi ở Long Thức, trong văn phòng của người đứng đầu công ty Long Thức - Long Tô Văn.

Long Tô Văn lẳng lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt thanh tú ngọt ngào trước mặt, mang về e lệ và bất an, một đôi mắt to tròn và sáng ngời không ngừng nhìn khắp văn phòng.

"Bộ dạng thật giống. . ." Thanh âm rất nhẹ, Long Tô Văn thì thảo tự nói, sau đó, lại cười "Ha ha "

"Long tiên sinh. . ."

"Cháu gọi ta là ông nội đi! Có thể nói, ta là bạn bè từ nhỏ của ông ngoại cháu. Cháu cũng giống như cháu gái ruột của ta, thế nên, cháu hãy gọi ta là ông nội!"

"Vâng ạ." Phi Phi sợ hãi kêu, "Long gia gia."

"Tốt lắm, tốt lắm!" Long gia gia vui vẻ gật đầu, "Ha ha. . ."

Thảm rồi! Lời khách sáo cũng đã nói xong. Rốt cuộc cô không nghĩ ra thêm được gì để nói, tuy vậy. . . Nhìn bốn phía trang hoàng khí khái như thế, cô càng khẳng định quyết định sau đây không hề sai.

"Gia gia. . ."

"Cháu có bạn trai không?"

"Dạ?" Phi Phi sững sốt một chút, sau đó lắc đầu nói: "Không ạ, thời gian học tập còn không kịp, làm sao có thời giờ giao bạn trai ạ."

"Ha ha! Thực ngoan!" Long gia gia khen ngợi cô, sau đó như là nghĩ đến chuyện gì rất là khó sợ, hốc mắt ông hơi hơi đỏ lên.

"Gia gia. . . Ông. . . Ông làm sao vậy?" Phi Phi bị hành động đột nhiên của ông dọa cho. Bởi vì tất cả những người già mà cô quen biết, ví dụ như nhóm obasan bạn bà ngoại cô, ai cũng cao ngạo, tự đại cả.

Lần đầu cô thấy một người già yếu ớt như vậy, thật không quen chút nào.

"Ông đừng buồn. . ." Phi Phi vươn tay bé nhỏ, nhẹ nhàng vỗ vào vai của ông. Nào biết ngay tại một giây sau đó, cả người cô đã bị. . .

"Phi Phi, ta vẫn muốn có một người con gái vừa đáng yêu vừa nhu thuận như cháu. Nhưng hai lão thái bà nhà ta lại chỉ biết có sinh con trai. Sau khi sinh một đồng con trai, đám chúng nó lại toàn nói chủ nghĩa không kết hôn gì gì đó. Nếu không phải ta cứng rắn, bắt ép thẳng cả kết hôn, sinh ra A Thánh, chỉ sợ ta sẽ gặp phải nguy cơ tuyệt hậu mất!

"Hả. . . Có nghiêm trọng đến mức đó không?" Phi Phi muốn đẩy ông già đang dán mình lên trên người cô ra. Eh. . . Sao Phi Phi cứ cảm thấy ông ta đang ăn trộm đậu hủ của cô gái thế nhỉ?

Đột nhiên, như là ra quyết định về chuyện cuối cùng trong đời của mình, hai tay Long lão tiên bùng khuôn mặt tròn đầy thịt là thịt của Phi Phi lên.

"Ngày mai lập tức đi công chứng kết hôn luôn! Rượu mừng thi để lần khác mời cũng được!"

"Dạ?" Phi Phi trừng to mắt.

"Còn nữa, cháu có nguyện vọng gì muốn làm mà không thể làm không?"

Phi Phi nghiêng đầu suy nghĩ, "Có ạ! Cháu muốn đi du học Nhật Bản."

"Thế à. . ." Long Lão tiên sinh lúng túng, nhưng vẫn nói rất hăng: "Không thành vấn đề! Muốn đi nước nào cũng được, tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là. . ."

"Là gì ạ?"

"Ta muốn cháu hãy sinh một thằng nhóc béo tròn kháu khỉnh trước đã

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Vậy. . . Long gia gia, cháu đi về trước."

Chào tạm biệt Long Tổ Văn, Phi Phi cung kính cúi đầu, xoay người, còn chưa đi được xa, một thân hình cao lớn đột nhiên xuất hiện, chặn đường đi của cô.

"A. . ."

Cô còn chưa kịp quát to, liền bị người ta một tay che miệng, một tay nắm cả thắt lưng, tựa như tha bao cát, kéo vào trong một căn phòng phía trong.

Cứu mạng ! Có người thanh thiên bạch nhật ngay dưới một gia đình danh giá bắt cóc cô gái xinh đẹp lại mềm yếu. . .

"Cô cho là cô có thể bước chân vào nhà tôi, chờ đến khi ông nội tôi tóc trắng xóa, cả người nằm trong quan tài, là sẽ được nhận tài sản thừa kế sao?"

Phi Phi căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì, cả người đã bị đặt trên bức tường lạnh như băng, đến khi cô thấy rõ người đang công kích bắt nạt mình là ai, lúc này mới yên tâm thở phào.

"Giám đ

"Cô biết tôi?" Tên đàn ông nhú mi nhìn cô.

Đương nhiên ! Trong ví cô vẫn có tấm hình chụp chân dung của hắn mà bà ngoại quăng cho, cô làm sao không biết.

Nếu nói ảnh chụp có thể không biết, nhưng ở trong công ty, ảnh của hấn cũng được dán đầy, không biết mới là lạ.

"Làm sao vậy? Bị tôi nói trúng mưu kế của cô, nói không ra lời phải không?"

Phi Phi mở to hai mắt nhìn Trương thiếu gia anh tuấn trước mắt, khuôn mặt tràn ngập nam tính, mà cặp mắt xéch xinh đẹp của hấn đang nhìn cô chăm chăm

"Anh nói cái gì? Tôi không hiểu. . ."

"Chính là cô làm cho ông nội của tôi không phân rõ trái phải, mới có thể trong chốc lát đã quyết định như vậy."

"Quyết định cái gì?"

Thân hình cao lớn, nóng rực của hấn dựa sát vào cô, làm tim cô đập thật nhanh, chỉ có thể ngày càng cúi thấp đầu, không muốn nhìn thẳng vào

"Cô có biết!" Thanh âm hấn mạnh mẽ mang theo ý cười lạnh lùng, "Chuyện ban nãy tôi đều nghe thấy hết rồi."

Cô suy nghĩ một chút, mới hiểu được một ít. "Thì ra là chuyện này! Tôi cũng không phải tự nguyện, là vì bà ngoại tôi nhất quyết muốn tôi đến. . ."

"Cái gì? Bà ngoại cô?" Hấn nhú mày, "Cô không nghĩ đến việc từ chối?"

"Tôi. . ." Cô rũ mắt xuống, ấp úng nói: "Bà ngoại đã lớn tuổi, tôi sợ nếu không nghe lời. . . mà bà lại có bệnh tim, không chịu nổi kích thích. . ."

"Nếu như cô hi vọng có người đồng tình với cô, đáng thương cho cô, thì mời cô đi tìm những người khác, giống như ông nội của tôi."

"Anh thật sự cho rằng tôi muốn sao?"

Về mặt lạnh lùng của hấn thật tổn thương cô.

"Anh. . . anh thật sự đã cho tôi là ham hư vinh sao? Không có ai theo đuổi nên nhất định phải đến Long gia phải không? Nếu như không là vì bà ngoại tôi. . ."

"Nếu như tôi không đồng ý, cả đời này cô cũng đừng hòng vào được cửa Long gia"

"Không vào được thì thôi. . ." Cô vốn muốn nói rằng cô không thêm, nhưng thấy bộ dáng cuồng vọng tự đại của hấn, thật sự là. . .

"Anh quá đáng! Nếu như tôi cứ muốn tiến vào cửa nhà anh?"

"Đừng mơ!"

"Anh. . ."

"Tốt, tốt!"

Long lão tiên sinh không hiểu vì sao bất chợt xuất hiện trước mặt hai người, sau đó cười meo meo gật gật đầu, "Ha ha! Dù sao nhà chúng ta rất nhiều phòng trống, ông tính cháu cùng bà ngoại hãy cùng nhau chuyển vào ở đi!"

"Cái gì? Ông à. . ." Phi Phi không đoán được sẽ có thay đổi như vậy, cô liếc mắt sang tên đứng bên cạnh.

Quá kỳ quái. . . Vừa rồi không phải hấn hung ác vô cùng trước mặt cô sao, như thế nào vừa thấy lão tiên sinh xuất hiện, lại từ đại hỏ biến thành tiểu miêu?

Ai da! Chẳng lẽ hấn cùng cô giống nhau, bên ngoài uy mãnh như rồng, đến khi gặp được trưởng bối trong nhà, liền biến thành một con sâu.

Nhận thấy ánh mắt hung dữ chết người lại lạnh như băng của đối phương bắn tới, cô vội vàng thu hồi tầm mắt, vẫn không ngừng "ha, ha, ha" cười với lão tiên sinh.

"Ông à! Cháu nghĩ không cần phải. . ."

"A thánh, ta giao việc này cho cháu."

Ánh mắt Phi Phi lại quét về phía nhân vật "A Thánh" từ trong miệng Long gia gia, phát hiện ra hấn vẫn giữ bộ dáng lạnh như băng. Nếu như không phải vừa rồi mới tranh cãi, cô sẽ có thể cảm thấy hấn cực giỏi! Nhưng mà bây giờ chỉ cảm thấy quá giả tạo.

Hừ! Cô ghét nhất loại người như hấn.

"Tốt! Ông ơi! vậy thì sắp tới cháu đành phiền đến ông rồi." Cô cố ý dùng giọng nói vô cùng ngọt ngào, hai tròng mắt còn chớp chớp ngây thơ.

"Đừng nói như vậy. ha, ha, ha!" Long lão tiên sinh vui vẻ nói.

Phi Phi cũng vui vẻ, không thềm liếc nửa mắt sang bộ dáng quý giết người của kẻ bên cạnh, "trùng đi, trùng đi! Ai bảo anh vừa rồi hung hãn với tôi! Hắc hắc!"

Tòa nhà cao tầng hùng tráng tràn ngập khí khái, chỉ cần đứng ở tầng cao nhất, sẽ làm cho người ta có cảm giác đứng trong trời đất bao la.

Long Tử Thánh lẳng lặng đứng ở tầng cao nhất, ánh mặt trời của buổi hoàng hôn đã bắt đầu xuống, gió lạnh phảng phất thổi qua mặt hắn, khuôn mặt tuấn mỹ lại có nét lạnh lùng, không dễ thân cận.

Đây là vương quốc hắn dùng bao tâm huyết tạo lập nên, tuy rằng là ông nội cùng ba hắn mở đầu, nhưng là do một tay hắn cùng cố, càng thêm mở rộng.

Hắn đối với tập đoàn này mỗi một phần đều là tận tâm hết sức, hắn không muốn phụ sự kỳ vọng của ông nội.

Ngay tại lúc cả sự nghiệp đều ở trong tầm khống chế của hắn, lại đột nhiên xuất hiện một con nhò nông cạn hám tiền.

Cô ta rốt cuộc là ai? Sao trước đây chưa bao giờ thấy ông nội nhắc đến, nhưng vừa xuất hiện, ông lập tức nói muốn hắn lấy cô. . .

Hắn không sợ cô đến cướp tài sản thừa kế, mà sợ cô vì tiền mà lừa gạt tình cảm của ông nội đã già nhà hắn.

Hắn thật sự rất yêu quý ông, tuyệt đối không cho phép một nữ nhân nhìn bề ngoài ngây thơ nhưng đầy một bụng tâm cơ đến tổn thương ông.

Chẳng qua. . . bộ dáng tiểu hồ ly này cũng rất đáng yêu, có thể dễ dàng lấy được cảm tình của ông nội, bởi vì hắn biết ông nhất định sẽ mềm lòng nếu cô làm nũng

Dù sao, hắn cũng không đồng ý.

Trong cảm nhận của hắn, phụ nữ lợi dụng vẻ ngoài khả ái, tâm cơ trong lòng chắc chắn sâu, cũng rất đáng sợ, hắn thích kiểu phụ nữ hiện đại kiên cường, độc lập, thành thực, có sự nghiệp riêng.

Đợi chút, kể cả hắn muốn kết hôn, đối tượng cũng sẽ không là cô, cô có phải là điển hình phụ nữ hắn thích hay không căn bản không quan trọng

Quan trọng là hắn nhất quyết muốn ngăn cản dã tâm bùng bùng của nữ nhân hám giàu.

Nhưng ông nội có vẻ rất coi trọng cô, hôn lễ còn chưa cử hành đã muốn cô vào nhà ở, cho nên hắn phải xử lý cẩn thận.

Dù sao, việc nhỏ ấy không làm khó hắn được.

Hắn sẽ làm cô hiểu được càng tham lam thì càng phải trả giá nhiều.

Mà tốt nhất người dạy cô không có ai khác, chỉ có hắn! Long Tử Thánh!

... ..

"Bà ngoại,

"Nghĩ cái gì?" Bà ngoại cô đang ung dung ngồi trên ghế sofa sang trọng kiểu Pháp.

"Không cho phép nghĩ! Bà thực vừa lòng chỗ này, sẽ không chuyển đi nơi khác đâu."

"Bà ngoại, vấn đề là. . . chỗ này không phải nhà chúng ta, lúc trước cháu đồng ý cũng chỉ là nhất thời giận dữ. . ."

"Mặc kệ cháu có giận hay không, bà không có khả năng chuyển đi, cho nên cháu phải tìm mọi cách trói trật tên họ Long kia cho bà."

"Bà ngoại. . ." Phi Phi cắn môi, hiểu được chính mình không thể làm bà đổi ý.

"Nên biết rằng, cháu là do mẹ cháu không có lương tâm vứt cho bà, bà khổ sở thế nào nuôi cháu lớn lên, còn cho cháu học xong đại học, hiện tại thì sao? Đã rũ bỏ hết rồi?"

"Không phải. . . Bà ngoại. . ." Cô cúi đầu thì thào trả lời.

Cổ lão phu nhân nhìn bộ dáng nhu nhược mềm mại của cháu gái, vẻ mặt cũng dịu dàng hơn, ôm cô vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng.

"Phi Phi ! Cháu có biết bà ngoại chăm sóc cháu rất vất vả, nghiêm khắc với cháu cũng là vì muốn tốt cho cháu."

Đồng ý với bà, phải ngoan ngoãn nghe lời, cố gắng làm cho ta hưởng thêm ít phúc được không?"

Cô. . . cô. . . còn có thể nói được gì? Cho dù trong lòng cô trăm ngàn lần không muốn.

"Bà ngoại, ngủ ngon."

Phi Phi cung kính đóng cửa lại, sau đó còn giống cung nữ thời cổ đại, giật lùi năm bước mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

"Lại lui từng bước, cô nên đến bệnh viện khám đi."

Giọng nói này? !

Cô đột nhiên xoay người một cái, hơi dùng sức quay đầu khiến chân không vững, sau đó. . .

"A ——"

Tiếng thét chói tai vang lên.

"A!"

Long Tử Thánh cũng sợ hãi kêu một tiếng, theo bản năng vươn hai tay, muốn đỡ thân mình nhỏ nhắn của ai đó, nhưng trọng lực tăng tốc độ, khiến Phi Phi nhỏ xinh cũng đủ để đem một gã đàn ông to lớn như hắn đẩy ngã.

"A!"

Cô nằm cả người lên trên khuôn ngực ấm áp cường tráng của hắn, bàn tay to của hắn ôm chặt lấy cô.

Thật vất vả ổn định, kết quả là ở phía dưới hai người truyền đến một tiếng rống to ——

"Này ! Hai đứa đang làm gì đấy? !"

"A!"

Vừa mới ngừng được bánh xe Phong Hỏa Luân vô địch thì lại bị tiếng nói kia dọa, hại Phi Phi kêu lớn, dùng sức đẩy Tử Thánh ra.

Bịch!

"A!"

Bịch

"Ân!"

Bịch!

Mỗi bậc thang ứng với một tiếng kêu rên, cứ như vậy "Bịch, bịch, bịch" Long Tử Thánh giống tảng đá tròn, ngã nhào dài đến hơn ba mươi bậc cầu thang cẩm thạch.

Thẳng đến lầu một, hắn muốn rên cũng không có sức rên một tiếng. Cả người giống hình chữ đại nằm trên mặt sàn lạnh buốt. (Chữ đại là tứ chi giang rộng- ai đọc thần đồng đất việt thì biết)

Tất cả mọi người đều ngật ngẫn, không biết qua bao lâu, mới nghe được một nữ nhân hét chói tai

"Cứu mạng!"

"Cô còn kêu? !"

Phi Phi lập tức cảm thấy mê mẩn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập kinh ngạc, sợ hãi cùng không thể hiểu nổi.

"Long Tử Thánh. . ."

"Cô Phi Phi! Cô chết chắc rồi!" Tử Thánh bất chấp hết thảy, điên cuồng hét vào mặt Phi Phi sau đó lập tức ngã đi.

Phi Phi mềm nhũn cả chân, trước mắt chỉ thấy một màu đen, cũng ngã xuống đất theo hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Trong một bệnh viện lớn nọ, bầu không khí xung quanh rất là yên ắng, duy trì chất lượng cao nhất. Trong căn phòng bệnh hạng VIP, có một chiếc giường cỡ lớn, và nam nhân vật chính vừa mới trọng sinh từ sau kiếp nạn của chúng tôi đang nằm trên đó.

Bên phải của hắn là một chiếc giường be bé, như là bị người tôi miễn cưỡng khiêng lại đặt ở đây. Và đương nhiên, nữ nhân vật chính đang sợ hãi đến phát run lên của chúng tôi đang nằm trên đó.

"Run cái gì mà run?"

Từ Thánh mất kiên nhẫn, thét to. Vừa cử động, toàn thân hắn cứ như thể bị người tôi phá hủy rồi ấy. Mà nguyên nhân khiến hắn thảm đến như vậy, tất cả đều là do con hồ ly tinh vừa nhát gan lại thật đáng giận bên cạnh làm hại.

"Tiểu hồ ly! Xóc chăn bông lên cho tôi, tôi muốn nhìn khuôn mặt của cô. . ."

Hắn còn chưa nói xong, một khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hơi hơi lộ ra, "Có việc gì à?"

Hắn rất muốn tức giận. Bởi vì chỉ có duy trì lửa giận mới có thể bắt buộc bản thân thể hiện ra lòng hắn cực kỳ không thích cô.

Lúc trước chẳng có vấn đề gì đâu, nhưng khi nhìn đến đôi mắt đen huyền hệt như một chú chó hoang trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, hắn cũng rất muốn cười.

Bác sĩ nói cô ngã từ tầng hai xuống nhưng không hề bị gãy một đoạn xương nào, tất cả đều là nhờ tấm thân cường tráng chịu được áp lực kia của Long Từ Thánh làm đệm thịt cho cô. Nhưng khi xe cứu thương đẩy bàn đẩy một cái thì thể đàn ông không rõ. . . Ô! không phải! Là nhân vật nam chính bị thương nâng lên xe cứu thương, cô đã rất bất cẩn, đâm vào chân hắn. Thế nên giờ cô ấy mới biến thành bộ dạng chó hoang như hiện tại.

Xứng đáng! Ác có ác báo. . .

"Sao cô lại run?" Hắn cố ý nói với giọng siêu hung ác.

Kỳ thật hắn cũng không muốn đối xử hung tợn với cô, mà ngược lại, hắn còn muốn ôm cô, hôn cô, đến tận khi cả hai đều không thể hô hấp mới dừng.

Ai ngờ được đâu! Cô gái ngốc nghếch này không phải là con hồ ly tinh quyến rũ ông già có tiền, mà là người vợ chưa cưới ngờ nghech của hắn!

Cho tới bây giờ, hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một người vợ chưa cưới được ước định sẵn từ trước như vậy. Nếu không phải gia gia nói ra, chỉ sợ hắn sẽ vẫn tiếp tục lầm.

Khi hắn biết cô gái này là của mình, hắn lập tức muốn cô ấy ở bên hắn từng giây từng phút. Bởi thế, mặc kệ bệnh viện phản đối, hắn dám nâng giường bệnh của cô đến bên cạnh mình. Hắn muốn nằm cùng một chỗ với cô.

Chẳng qua. . . Bộ dạng cô cứ kỳ kỳ lạ lạ, như là đang sợ cái gì. . . Chẳng lẽ là cô sợ hắn?

Cũng tốt, cô nên sợ hắn. Bởi vì cô đã hại hắn ngã thành thế này. Tuy hắn biết cô là người vợ chưa cưới của mình, nhưng mà không nói ra thì cô sẽ có thể tèo lên đầu hắn, vô pháp vô thiên, làm bừa làm loạn.

"Rốt cuộc cô đang làm gì thế?" Hắn hơi mất kiên nhẫn, nói.

Nếu đổi thành một người phụ nữ khác, đã sớm nào trà nào canh gà, gọt hoa quả, làm không tốt thì có khi còn hiển dương cả bản thân lên. Nhưng mà người con gái ngốc nghếch này đây lại xem nhẹ hắn, đến mức người khác không thể chấp nhận. Bảo hắn phải nuốt con tức này như thế nào đây? !

"Không." Cô sẽ không nói cho hắn rằng hiện giờ cô đang rất sợ gặp phải quỷ. Rất nhiều người nói ở trong bệnh viện rất dễ có. . .

"Tôi muốn uống trà!"

"Há!"

Đại lão gia hạ lệnh, nhất định tiểu nha hoàn phải nhanh chóng đi pha trà. Chậm rãi vươn 1 chân ra, lúc Phi Phi xác định không có vấn đề gì hết, cô mới thả một bên chân còn lại xuống.

Nhìn Phi Phi đi đến bên cạnh chiếc tủ nhỏ đổ một chén nước cho hắn mà vừa đi vừa run, Từ Thánh vừa bực mình cũng lại buồn cười.

Run rẩy, vì tay cô không ngừng run lên mà ngay đến cái chén và ấm chén cũng không ngừng va chạm vào nhau phát ra âm thanh.

"Âm thanh gì vậy?" Phi Phi lập tức dừng bước, nín thở lắng nghe.

"Là cái chén, tiếng cái chén va chạm vào nhau." Hấn dờ khóc dờ cười nói.

"À!" Cô cúi đầu nhìn, quả nhiên đúng vậy! Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lập tức ửng hồng cả lên

"Nhanh tay lên nào."

"Được rồi." Cô nhỏ giọng lên tiếng, bung cái chén đến bên người hấn.

Nhưng hấn không hề nhúc nhích, chỉ nhìn trừng cô bằng cặp mắt xéch, hại cô rùng mình một cái.

"Có vấn đề gì sao?"

"Tôi vừa mới nói như thế nào?"

"A?" Cô khó hiểu trừng mắt nhìn, "Nói cái gì. . ."

"Ngu ngốc!"

Tiếng gầm khê của hấn suýt nữa đã phá hủy màng tai của cô. Nếu thực sự có quý, dù cho có là Trinh Từ hay là Lâm đầu tỷ, cũng đều bị hấn quát cho chạy hết về địa phủ rồi.

"Anh. . ."

"Tôi muốn uống trà!"

"Trà?"

"Đúng! Tôi muốn uống bá tước hồng trà của nước Anh!"

Bá tước hồng trà? Lại còn nước Anh? Phi Phi trừng lớn mắt.

Trời ạ! Sao đại thiếu không nói muốn uống trà chiều, sau đó mở một bi tiệc đứng, cuối cùng còn đánh cả đàn vi - ô - lông, như vậy không phải rất tốt sao?

Phi Phi hết nhìn bên trái lại nhìn bên phải, sau đó mới nhìn hấn, "Hiện tại là ở bệnh viện! Hơn nửa đêm. . ."

"Là cô hại tôi biến thành như vậy, nếu như không tại vì cô sợ ý. . ."

"Được rồi, được rồi! Nô tỳ lập tức đi mua cho đại lão gia." Cô vội vàng đầu hàng, tính cách không bao giờ cứng đối cứng với những người khách khiến cô chưa chiến đã hàng.

Cổ Phi Phi cô là một cô gái tốt, yêu hòa bình đó nha!

"Đứng lại!"

"Lão gia còn gì sai bảo nữa ạ?" Cô có chút không kiên nhẫn nói, "Có phải anh còn muốn tôi lại nướng thêm mấy cái bánh mì pháp, phục vụ buổi trà chiều của anh?"

"Đừng có ba hoa!" Hấn không cười, giọng nói vẫn lạnh băng như cũ.

Cô cảm mềm, ánh mắt vẫn thẳng thắn như cũ, sự quật cường lóe ra từ đôi mắt.

Có lẽ ngay đến cô cũng không biết tính tình của mình thực quật cường. Về bề ngoài nhu nhược nhất định sẽ khiến cho người khác nghĩ rằng cô là một con

Trong khoảnh khắc ngẩn ngui bốn mắt nhìn nhau, Long Từ Thỉnh hiểu rõ điều này.

Vì sao mặt cô cứ nóng bừng lên vậy? Phi Phi biết chính mình không nên trừng mắt với hấn như vậy, nhưng mà. . .

Hấn rất đẹp trai nha!

Từ nhỏ đến lớn, trong số những người đàn ông ít ỏi mà cô từng thấy, bộ dạng hấn là mê người nhất, gọi cảm giác thần bí nhất,. . .

"Trên đời nơi mà quý xuất hiện nhiều nhất, thường xuyên nhất chính là bệnh viện." Hấn đột nhiên nói ra câu này.

Đáng ghét nhất! Phi Phi đưa ra lời bình cuối cùng.

"Cô nói hươu nói vượn ít thôi!"

Phi Phi dỗi đi ra ngoài, vừa mới ổn định cảm xúc, lại phát hiện chính mình đang đứng tại hành lang bệnh viện yên ắng không một bóng người, âm u tĩnh mịch.

Ôi . . . Thật đáng sợ! Bác sĩ đi đâu cả rồi? Các cô y tá cũng đi đâu hết cả rồi?

Mà đường đến phòng bệnh hạngIP lại ở vào tầng cao nhất cấp, kín đáo nhất, im lặng nhất của bệnh viện, như vậy mới an tâm dưỡng bệnh tốt được, chẳng qua điều này cũng nói lên rằng khi cô gặp được cái đó, sẽ không có ai cứu cô hết cả.

Vì thế, Phi Phi đỏ mặt trở về phòng bệnh, đi đến bên cạnh Từ Thánh, hít sâu một hơi, vừa mới muốn mở miệng nói chuyện, thì đã bị hấn cướp lời.

"Không dám đi?" Từ Thánh buồn cười nói.

Không chịu thua kém, cô gật gật đầu.

"Tiểu hồ ly dám khiêu chiến với tôi mà lại sợ quý à?"

"Đừng có nói với tôi là anh sẽ không sợ đấy nhé!" Và lại, dù hấn có đáng sợ đến như thế nào, cũng sẽ không đáng sợ hơn cả quỷ được, ít nhất cô chưa từng thấy một con quỷ nào đẹp trai đến như vậy cả. Nhưng mà cô cũng chưa bao giờ gặp quỷ, cho nên cô cũng không biết chính mình có thể sợ quỷ hay không. . .

Ai nha! Tóm lại không gặp là tốt nhất!

"Tôi mới không sợ." Hấn nói.

Quá đáng giận! Rõ ràng không cho cô thể diện!

Được lắm! Long Từ Thánh, coi như anh giỏi! Phi Phi thầm mắng trong lòng

Thấy cô tức giận đến nổi đỉnh đầu cũng sắp bốc hỏa, có thể nói giờ phút này tâm tình Từ Thánh khoái trá hơn bao giờ hết, càng có thể nói là hấn đang cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác sung sướng khi trả thù được cô như thế này.

"Hừ! Cười đi, cười đi! Cười cho răng rụng hết là hay nhất, dù sao tối hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không rời khỏi căn phòng này!" Phi Phi vội vàng nhảy lên chiếc giường be bé của mình, dùng chân bông cuốn chặt thân thể mình lại.

Ô. . . Hấn đâu có ngăn cản cô đâu! Thật sự là kỳ quái quá mà.

Phi Phi kim lòng không đậu liếc mắt ngắm Từ Thánh một cái, phát hiện hấn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bộ dạng rất là mệt mỏi, điều này làm cho nhóc tiểu ác quỷ cảm giác tội lỗi của cô lại xuất hiện —

"Cô nhìn đi, cô nhìn đi! Bởi vì một cái sợ ý của cô, hại một người đàn ông đẹp trai hiếm thấy trên khắp thế gian như vậy lại bị bọc kín như là sushi cuốn, thật sự là quá tội lỗi, cô nên kiểm điểm lại đi!"

Phi Phi áy náy gật gật đầu. Sẽ, sẽ! Lần sau nếu khi nào ngã cầu thang mà nhìn thấy hấn ở phía dưới, cô nhất định sẽ đẩy hấn ra.

Nhưng ở một hướng khác, tiểu thiên sứ lương tâm cũng hiện ra.

"Phi Phi, cô cũng có sai đâu! Gã đàn ông nà đang chê cô nghèo, cũng đâu phải đẹp trai đến mức không thể thiếu đâu, cho nên phải bội ước, loại Trần Thế Mỹ hiện đại này, nên chém bằng Cầu Đầu Trám, cô cũng không sai!"

Phi Phi cũng đồng ý mười phần, gật gật đầu. Đúng vậy, đúng vậy! Anh ta đối xử bất nhân với tôi trước, đừng trách tôi đá hấn xuống dưới.

Trong cái đầu dưa chuột bé nhỏ của Phi Phi, người và thần đang giao chiến với nhau. Tiểu ác ma, tiểu thiên sứ rất giống hai phái Lam, Lục đang giằng co nhau. Cô cũng đã thiếp ngủ lúc nào không hay.

Hừ! Cô ta ngủ say thật đấy, sợ là có xảy ra động đất 9 độ richter, cũng không làm cô ta tỉnh được. Từ Thánh rầu rĩ không vui nghĩ.

Hấn nằm ở trên giường, lẳng lặng nhìn chăm chú vào bộ dạng say ngủ thơ ngây của cô. Lần đầu có người phụ nữ qua đêm ở trong cùng một gian phòng với hấn mà còn rảnh để ngủ, cũng chỉ có một mình cô thôi.

Lúc này, mái tóc dài của cô đã xổ cả ra, xổ tung ở trên cái cổ và cánh tay trắng ngần như tuyết. Nét mặt cô cực kỳ tinh tế đáng yêu, da thịt trắng hồng, trông rất đẹp mắt.

Quan trọng nhất là, cô tựa như một đóa hoa bé bỏng yếu ớt, cần người khác bảo vệ thật tốt.

Hấn nhìn vào cô cực kỳ chăm chú, không nói lời nào, cũng không có đối chọi gay gắt, trong một không gian yên tĩnh như vậy, bộ dạng say ngủ thuần khiết hệt như đứa nhỏ của cô tựa như một món đồ quý giá nhất có ở trên đời.

Một loại cảm giác sợ hãi xưa nay chưa bao giờ có đột nhiên đánh úp về phía hắn.

Trời ạ! Hắn đang làm cái gì thế này? Lại đi sinh ra dục vọng đối với tiểu hồ ly ngờ nghệch? ! Thực đáng chết!

Không! Hắn sẽ không dễ dàng bị cô đánh bại, một người phụ nữ yếu đuối như thế, một người phụ nữ có cái cổ mảnh khảnh như thế, chỉ cần hắn ra sức một nhát, là có thể bóp nát ngay rồi, hắn mới không sợ đâu nhá!

Từ Thánh nhắm lại hai mắt, điều chỉnh lại hô hấp của mình, nhưng vẫn lại bất lực muốn chạm vào cô, muốn hôn môi cô, muốn kéo cô lại, liều lĩnh tiến vào cô, giữ lấy cô. . .

"Chết tiệt!"

Hắn rủa khê một tiếng, làm cho cô nàng bé nhỏ đang ngủ đột nhiên bừng tỉnh.

Phi Phi ngồi bật dậy, mơ mơ màng màng nhìn quanh bốn phía, sau đó lại nhìn vào hắn.

Từ Thánh vốn tưởng rằng Phi Phi đã tỉnh, nào biết đâu rằng cô xóc chăn bông lên, xuống giường, sau đó trèo lên trên giường của hắn, nằm xuống bên cạnh người hắn.

"Ngoan ngoãn, đừng sợ, có tôi ngủ cùng anh

Con buồn ngủ nặng trĩu và cả động tác khê vỗ vai hắn, chứng minh rằng cô nhóc này nhất định là đang mộng du.

Nhưng mà, người phụ nữ hắn thích lại nằm ngay ở bên cạnh hắn, làm sao hắn còn có thể ngủ được đây?

Đúng thế. . . Chỉ cần sờ cô ấy một cái là được. . .

Hắn hôn lên chiếc cổ tinh tế trắng nõn của cô, lại duỗi tay ra vuốt ve cái cánh tay trơn bóng như ngọc của cô. . .

Nằm ở bên cạnh cô, lòng hắn trào dâng một loại cảm giác ngọt ngào.

Nhẹ nhàng cởi cúc áo của cô, rồi sau đó cởi áo ngực, hắn phát hiện cô gái này có thói quen thích mặc nội y in hình hoa quả, cảnh xuân tươi đẹp chậm rãi hiện ra ở trước mắt hắn.

Trên làn da trắng nõn chỉ có hai cái nụ hoa màu tía anh đào tô điểm nhan sắc, dù cô mảnh khảnh, nhưng thân thể cũng lại đầy đặn, eo dãn, đường cong tuyệt đẹp.

Hắn vươn một bàn tay đè lên cái vú xinh đẹp mềm mại căng tròn cao ngất của cô gái, chạm vào cảm thấy vú của cô gái mềm mại trơn mịn, bóp nhẹ một cái, có thể cảm giác được cảm giác vô cùng mềm mại non mịn kia, lòng bàn tay cảm giác được Tiểu Hồng Đậu nảy ngó nhanh chóng trở nên cứng rắn, nhô lên.

Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt ở gốc tuyết nhũ, chạy vòng vòng rồi lại chậm rãi đi lên đỉnh núi, thường thức anh đào bé nhỏ hồng xinh sung huyết dựng thẳng.

Hắn khom lưng cúi đầu, ngậm nụ hoa hồng xinh non mềm vào miệng mút khê, hết như cảnh tượng trong mơ mà mấy ngày nay vẫn đều lặp lại ở trong giấc mơ của hắn.

Lúc này, thân thể cô giật giật, hắn hoảng sợ, nghĩ rằng là cô tỉnh lại, nhưng cô chỉ lẩm bẩm một tiếng, lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Từ Thánh nhìn trong chốc lát, quyết định chính mình phải kiềm chế một chút, nếu không cơ hội trộm hương như vậy sẽ không có nữa, thế chẳng phải là quá đáng tiếc rồi.

Môi hắn lại tham lam ngậm nướ vú nhỏ, mút thật mạnh, một tay còn lại cũng chậm rãi vuốt ve bên kia, xúc giác và vị giác vừa thom vừa mềm, rất là giống với bánh bao mới ra lò, thật sự là cực kỳ ngon miệng.

Cô lại dịch chuyển thân mình một chút, ước chừng phải đến một phút, sau đó hết thấy lại yên lặng trở lại.

Sau khi thấy cô không có động tĩnh gì nữa, tay của Từ Thánh lại trở về chỗ cũ, hơn nữa lại còn lớn mật nhẹ nhàng chạm vào đùi ngọc của cô, thấy cô ngủ say, hắn bạo gan hơn, khê khằng vuốt ve đùi ngọc ấm áp trơn nhẵn của cô.

Tay hắn run rẩy âu yếm về phía háng cô, kiếm tìm hoa viên thần bí mê người của cô, tiếp theo đó, ngón tay chậm rãi bò về phía giữa hai chân cô, cách vài quần lót mỏng manh vuốt ve hoa huyệt ướt át của cô.

Từ Thánh cảm giác được hô hấp của cô bắt đầu trở nên dồn dập, chính bản thân hắn cũng vậy.

Gắt gao ôm chặt lấy cô, một bàn tay của hắn di chuyển từ trên quần lót tiến đến giữa hai chân, khê đùa giỡn nụ hoa của cô.

Bàn tay to kia kim lòng không đậu, vuốt ve lên đóa hoa mê người đó, đồng thời hần cũng dùng nốt bàn tay còn lại trêu đùa hoa hạc bé nhỏ.

Hần cảm giác được trong miệng cô phát ta hơi thở gấp gáp, có thể thấy được thân thể của cô cũng đã xuất hiện những phản ứng rõ ràng trước những động tác âu yếm của hần.

Theo động tác nhồi ngón tay, hơn nữa lại còn chậm rãi rút ra chọc vào, ái dịch từ trong tiểu huyết chảy ra càng nhiều, khiến cho hần ngón tay có thể thuận lợi ra vào ở nơi tiểu huyết chưa bao giờ bị những người khác chạm vào.

Hần cảm giác được ngón tay của mình bị cô tiểu huyết khít khao non mịn vây chặt lấy, kẹp cho hần thấy hơi hơi đau

Trời ạ! Thật sự là quá mê người!

Không thể kiềm chế bản thân hơn nữa, hần vươn tay cởi quần lót ra, lấy ra thứ Thiết Bồng phình căng cứng rắn phát đau, chuẩn bị dùng tay mình để mà giải quyết, nhưng mà. . . khi nhìn đến bàn tay nhỏ bé tinh tế trắng nõn của cô. . .

Hần không hề do dự nắm lên bàn tay nhỏ bé của cô, để cô khẽ nắm phân thân của hần.

Khi năm ngón tay dùng sức nắm chặt cái thứ dài dài nóng cháy đó, một dòng nước nóng bởi vì không thể khống chế mà phun bắn ra, hết như nước sông vỡ đê —

Chết tiệt! Hần y hết một loài cảm thú!

Không nghĩ tới hần sẽ lại suy đồi đến mức phải tự giải quyết ở trước mặt một người phụ nữ! Thật sự là quá chặt vật!

Nhưng mà, hần sẽ không nhẫn nại lâu thêm nhiều nữa đâu!

Từ Thánh nhìn chăm chú vào gương mặt ngủ say của Phi Phi, nhau đáng yêu mê người giống quả táo đỏ, hần nói cho chính mình: Đúng vậy, hần sẽ không nhẫn nại lâu thêm nhiều nữa!

Tuy rằng Long gia gia và bà ngoại đều buộc cô nhân dịp cơ hội này để chăm sóc Từ Thánh cho tốt, hai người cũng nhân cơ hội này để bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, nhưng mà. . .

Dường như cô rất khó tham gia!

Phi Phi nhìn các mỹ nữ tuyệt sắc vây quanh bốn phía phòng bệnh, trong đó có đủ model, còn là những người rất có danh cô thường nhìn thấy ở trên ở tivi.

Chần chừ một chút, sau đó cô lấy quyển sổ và chiếc bút từ trong túi xách của mình ra. Không biết có thể lấy được chữ kí của họ không nhỉ. . .

"Cô đang đứng đó làm lên lút cái gì thế hả?"

Tiếng rống giận hung ác, làm cho ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người cô, Phi Phi chưa bao giờ bị nhiều người nhìn mình chăm chú và tò mò đến vậy.

Đương nhiên, cô cũng không hề xem nhẹ khi mà các mỹ nhân của chúng ta nhìn thấy được cô, trong ánh mắt xuất hiện ý niệm khát máu, mãi đến khi cảm thấy bề ngoài của cô không khuynh quốc khuynh thành gì hết, hần là không thể hấp dẫn ánh mắt của bạch mã vương tử, cô mới có thể may mắn thoát khỏi nguy nan, tránh cho loại vận mệnh bị các nữ sư tử ở đây xé xác tại trận.

"Lại đây! Đứng đực ở đó làm gì? !" Từ Thánh hung ác ra lệnh.

"Được rồi!" Phi Phi ngoài miệng nói được, nhưng trong lòng lại nghĩ thế này: đại lão gia, anh có thể uy phong hơn chút nữa đấy!

Tốt nhất anh hãy tận lực vũ nhục cô tiểu cung nữ đáng thương là tôi ở trước mặt phần đông các mỹ nữ hậu cung của anh đi nhá!

"Thế nào? Không cam lòng hả?"

Giọng điệu trào phúng thật khiến cho người ta chán ghét, nếu như không phải cô hại hần trở nên như thế. . . Nghĩ đến điều này, Phi Phi lập tức yêu cầu bản thân nhẫn nại.

"Từ thanh thần đã không thấy cô đâu rồi, chẳng lẽ cô đã quên cô phải dứt bữa sáng cho tôi ăn sao?" Lão đại hần mắt hững, gào thét cô.

"Anh muốn ăn bữa sáng. . . Có một đồng người sẽ dứt cho anh! Không nhất thiết phải tự tay tôi." Cô nhỏ giọng kháng nghị.

Không sợ, không sợ! Dù sao có những mỹ nhân kia ở đây cơ mà.

Đàn ông ấy hả! Không thích thể hiện bộ mặt quá mức đã man ở trước mặt của các cô em

Dù hần có đã man cường ngạnh thế nào, cô tin hần cũng sẽ không làm quá đáng.

Nào biết Phi Phi suy nghĩ nhiều quá, nhưng lại không hề hiểu biết Từ Thánh, bởi vì hắn thật sự phải làm như vậy —

"Còn dám tranh luận? !" Lòng của vua - hắn - hờn giận cực kỳ.

"Không dám." Phi Phi cúi đầu nói, tránh nặng tìm nhẹ.

Lúc này, các mỹ nữ đang đứng một bên không cam lòng bị đối xử lạnh nhạt, một người ở trong số đó cũng đã càng quên rằng Từ Thánh là không thể lay chuyển, đứng gần sát phía sau nên liền làm nũng đang đưa tay hắn, không cần phải nói, kết cục là ngay cả lời nói cũng còn chưa nói ra cũng đã bị quăng khỏi phòng bệnh.

Người thứ hai thì có vẻ thông minh hơn chút, không hề đụng vào nơi có vết thương của hắn, mà là trực tiếp đối diện với cả Phi Phi.

"Cô!" Cô ta vươn cái ngón trỏ quét đầy sơn móng tay đỏ về phía Phi Phi, không chút nề tình.

"A. . ." Phi Phi lập tức lui lại mấy bước, mãi đến khi đụng phải vách tường, mới bắt đầu nhìn vào vị mỹ nhân hăm dọa cô kia.

"Long tiên sinh ngã thành như vậy, tất cả đều là do cái kẻ nghèo kiết hủ là cô làm hại đúng không?"

"Cũng không phải như thế. . . Chuyện là. . ."

"Pặc!"

Một cái tát vang dội khiến cho không khí tại đây hoàn toàn hồng hồng.

"Cô. . . cô làm sao có thể ra tay đánh người?" Phi Phi ôm bên má trái đang nóng bừng lên của mình, tức giận đến run hết cả người, hơn nữa cô thấy Từ Thánh cũng không hề có ý định giúp cô tí nào. Xấu hổ và giận dữ, nước mắt như đang chảy ra, tuy nhiên cô bắt buộc chính mình ngừng lại.

"Cô. . ." Từ Thánh biết rằng Phi Phi hiểu lầm, cô tưởng hắn ra lệnh cho những người ái mộ hắn đây nạt cô như vậy, vào lúc hắn định mở miệng giải thích, Long tổ Văn đột nhiên xuất hiện.

"A, a, a! Nơi này nóng quá nhỉ. . . Ô? Tiểu bảo bối, sao mặt cháu lại sưng lên vậy? Còn có năm vết ngón tay. . . Là ai? ! Là ai đánh cháu?" Long lão tiên sinh đổi ngay bộ dạng hiền lành lúc trước, thờ ơ phi phi hỏi.

Người phụ nữ ra tay đánh đã lùi về phía sau người Vương Tử, mà trên mặt cô ta rất là đắc ý, thật đúng là khiến người ta tức giận cực điểm.

Vừa gặp ông nội hiền lành, tất cả những điều tủi thân của cô hoàn toàn hóa thành nước mắt chảy xuống, "Gia gia. . . Có người. . . Có người đánh cháu. . ."

"Ngoan! Ngoan!" Long lão tiên sinh dùng cả hai tay ôm lấy cô gái bé bỏng đáng thương. Nước mắt của cô giống hệt tiểu Thanh, đều khiến ông không thể kháng cự, dù có gan vàng dạ sắt thế nào thì cũng biến mất hết cả.

Vừa nhìn thấy cháu trai đáng đánh của mình, nét mặt của Long lão tiên sinh uy nghiêm vô tư hết như là Bao Thanh Thiên vậy, ông quát Từ Thánh, nghiêm chỉnh từ nghiêm: "Cái thằng thối tha này! Mày nhất định phải sai những kẻ nữ không đứng đắn này đến vũ nhục Phi Phi đây hả? Mày không hài lòng Phi Phi ở những điểm nào? Mày nghĩ là mày có thể dùng những thủ đoạn hạ lưu này đây để đi ngăn cản hôn lễ đây hả? Ông nói cho mày, hôn lễ đã đính vào tháng sau, ông không cho phép bất kỳ người nào cản trở việc Long gia nối dõi tông đường."

Sắc mặt Từ Thánh có thể nói là xấu đến cực điểm.

"Tiểu bảo bối, chúng ta đi, gia gia dẫn cháu đi mua quần áo đẹp, coi như là bồi thường cho những oan khuất của cháu." Long lão tiên sinh an ủi Phi Phi.

Cứ như vậy, Phi Phi một bên khóc một bên bị gia gia dẫn khỏi phòng bệnh, về phần những người phụ nữ còn lại ở trong phòng bệnh, không một ai dám nói câu nào.

Không lâu sau, ánh mắt lạnh lẽo như băng của Long Tử chuyển dời về người đàn bà vừa mới bắt bớ thay hắn, nghĩ rằng nịnh nọt là sẽ có thể đạt được sự ưu ái của người Vương Tử.

"Cô lại đây."

Mỹ nữ vui vẻ tiến lại gần hắn, bộ ngực đầy đặn sắp dán lên mặt hắn rồi. Cô ta vốn dĩ tưởng rằng mình sẽ được có tí ưu việt, hoặc là một chút bồi thường, nào đâu biết rằng. . .

Một cái tát vang dội vô tình đánh vào khuôn mặt trang điểm cực kỳ xinh đẹp của cô ả nọ, khiến cho cô ta và tất cả những người ở đó đều không thể tin.

"Từ Thánh. . ."

"Cút đi! Tôi không bao giờ muốn gặp lại các người."

Một người phụ nữ khác kháng nghị, "Không công bằng! Người ra tay đánh cũng không phải là chúng em."

"Đúng vậy! Chúng em đâu hề không có giáo dưỡng như ai kia đâu, lại đi ra tay đánh người. . ."

Ánh mắt giết người của nhìn quét lại đây, khiến cho cô ả vừa mới nói ra nghĩ ngay đến việc hấn vừa mới tặng cô gái nọ một chưởng, vội vàng sửa lời: "Dù sao! Chuyện đó. . ."

"Em không phục! Cô ả xấu xí đó có gì đặc biệt hơn người?"

"Cô gái xấu đó rất là tài giỏi, " Giọng của Từ Thánh lạnh hết như băng, ẩn giấu một loại sát khí khiến người ta không thể bỏ qua, "Bởi vì cô ấy là người vợ chưa cưới của tôi."

Những lời này làm cho hiện trường xôn xao hết lên.

"Cút đi!"

Tiếng gầm khê vô tình hung tợn khiến cho mọi người lập tức lao ra khỏi phòng, kéo phải chạm đến đuôi bão.

Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn lại có một mình hấn, Long Từ Thánh dựa người về sau, nhắm lại hai mắt, trong lòng cũng liên tục nghĩ đến chuyện giờ này Phi Phi đang ở bên người ông nội.

Hắn không hy vọng nhìn đến hình ảnh cô ở trong ngực người đàn ông khác, cho dù là ông nội của mình cũng không thể được, cô không thể tùy tiện tiện nhào vào vòng tay ôm ấp của những người đàn ông khác như vậy, không thể!

Cho dù muốn dựa, đối tượng cũng chỉ có thể là hấn mà thôi!

Ý nghĩ này hết như là một tia sáng chói mắt xuyên qua óc hấn, khiến cả người hấn như bị điểm huyết, cứng ngắc cả lại.

Cứ thế, Từ Thánh trừng mắt nhìn trần nhà màu trắng, trong óc đầu tiên là thấy trống rỗng, sau đó đột nhiên hiện ra rất nhiều hình ảnh là cô đang cười ở trước mắt hấn, bộ dạng thật là đáng yêu, mà hấn thì cũng rất là mê đắm coi quần áo cô. .

Không, không, không! Cô ấy không có khả năng khơi gợi vọng của hấn, dáng người kia của cô chỉ hết như một cô nàng chưa phát dục hết, không có khả năng. . .

Thế nhưng, hấn lại không thể khống chế tâm tư của mình, cuối cùng, sau một lúc giãy dụa, hấn ở trong đầu bóc từng cái áo cái quần của cô, lộ ra tám thân con gái mềm mại non mịn trắng ngần như tuyết.

Đáng chết! Hấn làm sao có thể trở thành một tên biến thái như vậy? Từ Thánh không khỏi tự mắng chính mình, thế nhưng cuối cùng hấn cũng coi hết quần áo cô ra, ở trong đầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Trong lúc Long Từ Thánh ảo tưởng về tình dục thì Phi Phi đang ăn kem dâu tây, đột nhiên rùng mình một cái.

"Làm sao vậy? Cháu lạnh phải không?" Long tổ Văn hiền lành hỏi.

"Chắc là tại ăn kem ạ!" Cô cười ngọt ngào, sau đó lại chuyên tâm tiêu diệt núi kem nhỏ trước mặt.

Một miếng ngọt ngào, lại có vị lạnh lạnh của kem, khiến cô không khỏi nhắm lại hai mắt, khuôn mặt đầy thỏa mãn.

"Ha, ha, ha! Công ty kem nên tìm cháu đi làm phát ngôn quảng cáo cho họ, sản phẩm nhất định sẽ bán rất chạy".

Nghe vậy, mặt Phi Phi đỏ lên, "Không được đâu ạ! Từ nhỏ bà ngoại đã không thích cháu ăn kem, cho nên. . ."

"Ha ha, ha! Ông hiểu được, ông quen biết bà ngoại cháu cũng không phải chuyện một hai năm, mà đã phải ngoài hai ba mươi năm rồi".

"Ồi! Lâu như vậy cơ ạ?" Phi Phi trừng lớn mắt.

"Ha ha! Phi Phi à! Có chuyện ông nghĩ . . . mong cháu thành toàn giúp ông." Long lão gia gia quanh co nói.

"Chuyện gì ạ?" Phi Phi lại khuấy một muỗng kem.

"Ông muốn cùng bà ngoại cháu bàn chuyện kết hôn một lần nữa."

Chiếc thìa của Phi Phi đứng ở giữa không trung, bất động, đôi mắt to mở lớn, chớp chớp, một lát sau, cô mới nhỏ giọng hỏi: "Ông à, ông muốn theo đuổi bà ngoại cháu?"

"Đúng vậy! Chúng ta chính là thanh mai trúc mã trong truyền thuyết đấy! Ha ha!"

Phi Phi muốn cười mà không nổi, tuy nhiên cô nghĩ rằng: như vậy hình như cũng rất tốt, bà ngoại vẫn hi vọng có cuộc sống của thiếu phu nhân như ngày xưa, nếu có cơ hội gả cho Long gia gia, bà ngoại chẳng phải có thể có tương lai hạnh phúc, có khi còn tốt hơn ngày trước.

"Nhưng mà. . . bà ngoại cháu biết không?"

"Biết, bà cháu còn rất vui vẻ, nếu như không phải Từ Thánh xảy ra tai nạn, chúng ta đã nói việc này với cháu sớm hơn."

Quả nhiên là tác phong bà ngoại cô! Một khi xác định mục tiêu, nhất định sẽ không nương nhẹ, lập tức dễ như trở bàn tay.

Làm cháu gái, cô cũng không có lý do để phản đối, ngược lại, ở tận đáy lòng cô còn thấy hơi hơi vui sự

Nếu như bà ngoại có thể cùng Long gia gia kết hôn, có lẽ sẽ không bức cô gả cho cái gã Long Từ Thánh đáng giận kia.

Long tổ Văn thấy cô không nói tiếng nào, vươn tay vỗ vỗ tay nhỏ bé của cô, yêu thương nói: "Phi Phi à! Ông hiểu được cháu mấy ngày nay đến công ty phải chịu áp lực, vốn nghĩ đến cho cháu chiếu cố cái tên tiểu tử A Thánh kia một chút, thuận tiện tạo cơ hội này bồi dưỡng tình cảm cho tốt, nào biết đầu hấn lại ác liệt như vậy, bạn gái theo đuổi hấn đến làm loạn, bắt nạt cháu, thật quá đáng!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" cô gật đầu lia lịa, sau đó lại múc một miếng kem to, đưa thẳng vào miệng, cảm thấy chính mình thật sự rất áp lực.

Cảm giác này đúng là khiến người ta muốn ăn nhiều một chút, cô lại múc một ngụm ăn. Oa! Thật thỏa mãn quá đi. . .

"Bà ngoại cháu có đề cập với ông cháu muốn sang Nhật du học?" Long tổ Văn đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy! Chẳng qua trong nhà không có đủ tiền. . . Cho nên cháu. . ." Cô càng nói đầu cúi càng thấp. Nghĩ đến khao khát mong mỏi của chính mình ngày ấy. . . Không! Cô sẽ không dễ dàng bị đánh bại. Một lần nữa ngẩng đầu, cô tin tưởng mười phần nói: "Có lẽ hiện tại không có biện pháp, nhưng cháu sẽ cố gắng kiếm tiền. . ."

"Cháu muốn đi lúc nào cũng được".

"Đ

"Ha ha! Nếu ông và bà ngoại cháu kết hôn thành công, cháu sẽ là cháu gái bảo bối của ông, cho nên chi phí học hành cháu cần đều do ông ngoại tương lai của cháu lo!"

Ghét thế! Cô thật cảm động muốn khóc!

"Ha ha! Nhưng mà! Ông muốn cháu trước thay ông chiếu cố cái tên tiểu tử kia một chút, hiện tại nó không thể cử động mà ông lại không có thời gian, cháu đành chịu áp lực một chút vậy."

"Gia gia, ông muốn đi đâu?"

Không nghĩ tới Long lão tiên sinh đã bằng này tuổi lại đỏ mặt lên, "Muốn cùng với bà ngoại cháu đi chu du thế giới "

"Thật tốt!" Thật sự là hạnh phúc!

"Về sau cháu cũng có thể đi! Chi phí ông có thể thay cháu trả ".

Ai da! Sao đột nhiên Phi Phi lại có loại cảm giác chim sẻ biến thành Phượng Hoàng?

"Còn có một việc. . ."

"Một việc nữa ạ?"

"Ừ! Nếu như trong thời gian này cháu cùng tên tiểu tử kia vẫn không thể cùng nhau, như vậy sẽ không miễn cưỡng cháu gả cho hấn, đây là quyết định của cả ông với bà ngoại cháu."

"Thật vậy ạ?"

"Ừ! Ha ha!"

Phi Phi đột nhiên cảm thấy niềm vui nho nhỏ trong lòng từ từ biến thành niềm vui lớn. Ý tứ là nói, nếu sau này gia gia quay về, cô cùng tên tiểu tử chữ bát kia vẫn không thể hoà hợp, cô sẽ chân chính tự do, chẳng những tự do, mà lại có thể hoàn thành giấc mơ đến Nhật Bản du học, thật là quá tốt đẹp."

"Ha ha ha!" Cô kim lòng không đậu nở nụ cười.

"Ha ha ha!" Long lão tiên sinh cũng cười.

Tương lai thật sự là tràn trề hi vọng!

Nghe được âm thanh xe máy phi thường lớn của Phi Phi, Tử Thánh hai mắt nhú lại nhìn đồng hồ trên tường.

Thật là đến mười hai giờ mới quay trở về!

Hắn lén cường cảm nạng, thật ra hắn chỉ có chân trái gãy xương, cái chỗ khác chỉ bị bầm tím, ở bệnh viện mấy ngày nay, tới giờ đã tốt hơn rất nhiều.

Không cho cô biết hắn đã có thể cử động, là vì muốn làm cho cô tiếp tục hầu hạ hắn.

Hắn cố ý xem nhẹ sự thật chính mình muốn ở cùng một chỗ với cô, tự nhủ chỉ là muốn khiến cô đẹp mặt mà thôi, làm cho cô biết khó mà lui, không cần lại ý vào gia gia.

Vừa nghĩ hắn liền đi một bước, đi về phía căn phòng của cô. . .

"! ! ! Xem ta bảy mươi hai phép biến, ta biến, biến, biến, biến, biến, biến, biến, biến, biến. . ."

Đúng thời điểm Phi Phi đang ở trong phòng không ngừng biến biến cái gì, một thân ảnh cao lớn đã đẩy cửa đi vào, chậm rãi tiến đến chiếc giường nhỏ mềm mại của cô, ngồi xuống.

Con người đen của hắn tràn ngập tán thưởng nhìn gian phòng xinh đẹp lại tràn ngập nữ tính.

Căn phòng này cùng các phòng khác trong nhà thì quy cách lớn nhỏ không sai biệt lắm, lại hơn một phần ôn nhu nữ tính thêm cách bài trí trang nhã. Ở bốn phía giường còn treo một màn trắng tinh khôi, rèm cửa sổ cũng đều là ren trắng, đồ nội thất tất cả làm bằng gỗ khối thượng đẳng, trên giá sách có vài cuốn tiểu thuyết tình yêu, bên cạnh còn treo ít quần áo phụ nữ.

Thật sự là trăm phần trăm phòng của nữ sinh, nhưng mà, hắn sẽ không bị v ngoài ngây thơ của cô lừa gạt.

Bên tai hắn là tiếng hát nho nhỏ dễ nghe của cô, tuy nghe không ra bài hát này rốt cuộc là bài gì nhưng hắn vẫn lẳng lặng ngồi ở bên giường lắng nghe như cũ.

Cảm giác được một loại cảm giác ấm áp và yên tĩnh không thể hiểu nổi, làm hắn không khỏi nghĩ đến nếu như cô không phải gặp được gia gia trước, mà là gặp hắn, thì kết quả sẽ như thế nào?

Tiếng nước ngừng lại, Phi Phi tắt đèn từ phòng tắm đi ra, đột nhiên ngây dại.

"Anh. . . sao anh lại ở chỗ này?" Không phải ở bệnh viện sao? Xuất viện rồi à!

"Buổi chiều hôm nay đã xuất viện."

"Vậy ư! Sao không có cho tôi biết. . ." Ngẫm lại, mấy ngày nay dường như cô vớt hắn hình ảnh hắn ở tại bệnh viện.

"Di động của cô toàn không kết nối được ". Hắn lạnh như băng nói, ngay câu đầu tiên đã đánh gãy lời biện giải của cô.

Phi Phi lúi cúi kéo tấm khăn ngăn cùn trên người, cô thực miễn cưỡng dùng hai tay ôm lấy ngực, nhưng động tác cũng không thể quá lớn, bằng không cô sẽ lộ ra thân thể thơm ngát ở trước mặt hắn mất.

"Cô đã ên trách nhiệm của cô sao?"

"Trách nhiệm của tôi?" Cô ngờ ngác hỏi. Chẳng lẽ tiền thuốc men hắn còn không có trả, hắn muốn cô đưa sao?

Thật là thảm, cô thực sự rất ham tiền! !

"Cô hại tôi thảm hại như vậy, chẳng những không có tâm chăm sóc tôi cho thật tốt, còn chạy trốn không thấy bóng dáng cùng với ông nội của tôi, bỏ lại mình tôi ở trong bệnh viện, ước chừng ba ngày, cô đều không có tới thăm".

Giọng nói của hắn rất giống đứa bé bị người ta vứt bỏ, nghe thực bi thương.

Thật đáng thương! Nhìn bộ dáng tức giận của hắn, có thể thấy được hắn nhất định rất sợ bị bỏ rơi một mình ở bệnh viện.

Trời ạ! Cô làm sao có thể không nghĩ tới, nếu như là cô, cô cũng sẽ cảm thấy lo lắng và sợ hãi .

Cô vội vàng đi tới chỗ hắn, tay nhỏ vỗ vỗ vai hắn, như là thương cảm trấn an con mèo nhỏ, con chó nhỏ.

Hắn đột nhiên bắt lấy tay cô, cô không kịp né ra, cả người bị hắn đè ngã ở trên giường.

"Anh muốn làm gì?" Chán ghét, chán ghét! Khăn tắm của cô đã rơi ra

"Tôi muốn làm cái gì?"

Chỉ thấy hắn lộ ra bộ mặt tươi cười, tà ác như ma, hai tròng mắt lóe ra ánh sáng nguy hiểm "Tiểu hồ ly, tôi muốn trừng phạt cô."

Lời nói của hắn khiến cho lòng cô run sợ, nhất thời không thể hô hấp bình thường.

"Anh. . . anh" Khuôn mặt cô tái nhợt "Xin lỗi! Không phải tôi cố ý để anh một mình ở bệnh viện. . ."

"Không còn kịp rồi!"

"Làm ơn ! Là tại bạn gái của anh đến, không hiểu sao tự dưng tặng tôi một cái bạt tai, anh không thể đem tất cả mọi việc đều đổ lên đầu tôi ". Cô muốn kháng nghị, kháng nghị !

"Cô đáng đánh." Hắn phẫn nộ ở bên tai cô thấp giọng nói nhỏ.

"Cái gì?" Đôi mắt đẹp của Phi Phi đã sắp toát ra hỏa khí. Tên đàn ông này căn bản tốt xấu đều chẳng phân biệt được, cô sớm nên biết, đồ ti bỉ!

"Trò chơi đã kết thúc, chúng ta càng sớm làm một lần, càng tốt với cả hai ta

"Buông!" Cô cố gắng giãy dụa, nhưng động tác của hắn nhanh hơn, dùng dây cột tóc đem hai tay nhỏ bé không nghe lời của cô trói chặt, sau đó buộc đầu kia vào cây cột đầu giường, khiến cô không thể động đậy.

"Nếu như không phải chân trái của tôi cử động không tiện, bằng không với kỹ xảo của tôi căn bản không cần trói cô lại, mà tất cả những chuyện này đều do cô ban tặng ".

Cô cắn giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi khinh thường anh!"

Hắn đột nhiên bắt được mái tóc ẩm ướt của cô, bức cô nhìn thẳng vào hắn, "Cô khinh thường tôi? Hừ! Loại con gái lang sói, hám giàu như cô, dựa vào cái gì mà khinh thường tôi? Cho cô một lựa chọn, theo tôi, cô chẳng những có được những thứ cô muốn, tiền tài, địa vị, tôi còn có thể làm cô thấy dục tiên dục tử, vô cùng thỏa mãn, như thế nào?".

"Anh cho rằng rằng tôi sẽ vì mấy thứ đó mà bán đứng chính mình?"

" Không phải cô đã bán đứng bản thân rồi sao ?" Nhất là đến chỗ ông nội hắn làm nũng.

Cô đang muốn mở miệng, lại nhìn đến cuộn băng dán trong tay hắn. Đây. . . Đây này. . . cái kia. . . Hắn ta lấy nó từ đâu ra thế.

"Không! Anh không thể. . ." Cô hoảng sợ nhìn

Bên môi hắn hiện lên một chút tà ác tươi cười.

Không thể kháng cự, miệng cô bị hắn dùng băng dán bịt lại, bàn tay to của hắn cũng thành thật, không khách khí kéo vật che đậy duy nhất trên người cô.

"Tôi có thể cam đoan với cô, công phu trên giường của tôi tuyệt đối tốt hơn những gã đàn ông khác nhiều, cô nhất định sẽ thích thể lực kinh người của tôi, cho cô một buổi tối dục tiên dục tử, cả đời khó quên!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Phi Phi biết là vì mình đã quá ngạc nhiên, đã bị kích thích rất nhiều, thế cho nên ngay đến một lời cũng chẳng thể nói ra được.

Chờ đã nào! Bây giờ cô đang bị hấn bịt miệng lại, nên đương nhiên không nói được rồi.

Từ Thánh không để ý đến sự giãy dụa của cô, dù cô có giãy cỡ nào thì cũng chỉ có phí công thôi. Hấn đã cố ý khiêu khích Phi Phi thế đấy. Mục đích là để khiến hấn không thể kìm nén sự điên cuồng với cô lại được.

Đúng thế, thực sự là cô đã làm được. Hấn đã điên cuồng, dục vọng của hấn đã bị Phi Phi gọi lên cả rồi.

Ánh mắt nhiệt liệt của hấn tuân theo bản thân, thương thức thân thể con gái xinh đẹp trắng ngần ba vòng gọi cảm.

Tuy rằng gương mặt như hình trái táo rất dễ khiến cho người khác tưởng cô còn vị thành niên. Thế nhưng cơ thể dưới lớp quần áo đã sớm như một loại mặt đào mê người, chỉ chờ người ta tận tình nhắm nháp.

Bộ ngực sữa hệt như bánh bao mới ra lò, vừa mềm vừa trắng, núm vú nhỏ nhỏ còn có màu hồng phấn như là xử nữ nữa kia! Vòng eo bé teo, vùng bụng tròn phẳn, cái rốn đáng yêu. . . Tất cả những thứ mê người ấy đều đang rung động theo từng nhịp thở dồn dập cầu chủ nhân nó.

Từ Thánh khẽ khàng lướt qua cặp chân thon dài cân xứng của nàng. Khi cặp mắt hấn nhìn vào tam giác hoa viên mê người thần bí của nàng, nó nhanh chóng nhuộm một ngọn lửa tình dục.

"Không ngờ dáng người của cô lại đẹp như vậy. Thật sự là lãng phí ân điển hoàn mỹ mà ông trời đã ban cho cô."

Giọng nói của hấn mang theo đầy vẻ tiếc hận.

Không phải như thế. Cô luôn giữ mình trong sạch. Chỉ bởi vì cái tên háo sắc này đẩy vuron nanh mã vuốt quỷ về phía cô thôi, tất cả đều là tại hấn!

Phi phi làm bầm, giống như là đang mắng hấn. Nhưng mà, hấn chẳng để ý gì hết. Dù sao nàng cũng chẳng có cách nào để mà kêu, mà mắng. Ngược lại, miệng nàng bị bịt, phát ra tiếng kêu hừ hừ và tiếng thở dốc truyền vào tai hấn, lại càng trở thành những tiếng kêu gọi hấp hồn.

Phi Phi trốn tránh, tránh bên phải, né bên trái, cực lực không để cho hấn hôn được môi mình. Nhưng cô còn chưa kịp đắc ý, Từ Thánh đã trực tiếp cắn luôn cằm cô.

Động tác cắn này khiến cho Phi Phi ngậy ngẩn cả người, không dám nhúc nhích. . .

Hấn. . . Hấn thật sự biến thành sói hoang. . . Hu hu. . Phi Phi vừa khóc vừa hô trong lòng. Lại còn cắn người, trời ạ!

Thấy được Phi Phi biết điều không động dậy nữa, Từ Thánh mới nhả miệng ra, chuyển sang sử dụng đầu lưỡi liếm láp làn da non mịn từ dưới lên trên.

Hấn vừa liếm, toàn thân Phi Phi nổi hết da gà.

Cái lưỡi nóng rực của hấn từ từ liếm lên phía trên, liếm qua liếm lại ở trên chiếc cổ mảnh khảnh của cô, thỉnh thoảng còn mút một cái.

"Uhm. . ." Phi Phi cố gắng khép hai chân lại, rất muốn chống cự lại con khoái cảm truyền từ cổ đến. Chỉ tiếc là, mọi cố gắng đều là phí công.

"Có cảm giác? Tốt lắm" Từ Thánh khàn giọng nói. Ánh mắt nóng cháy của hấn cũng dừng trên núm vú nhỏ xíu của cô. Hấn thấy chúng nó phình lên, màu sắc cũng đổi sáng màu đỏ tươi

Không! Đừng có nhìn. . . Phi Phi không ngừng gào thét trong lòng.

Để cho một người khác phải thấy mình trần truồng như vậy. . . Đây là một điều sỉ nhục chưa từng có từ trước tới nay, quá mất mặt. Hơn thế nữa, ở vào thời khắc quan trọng như vậy, thân thể của cô lại không phản kháng, ngược lại, còn có phản ứng sau những hành động âu yếm của anh ta nữa.

Trời ơi! Để cho cô chết đi thôi! Phi Phi hừ nhẹ, như thể sống không bằng chết.

Bàn tay to của hấn càn rỡ đặt lên hai vú của cô, khi thì dịu dàng, lúc lại bóp mạnh. Vú cô sắp bị hấn bóp cho biến dạng rồi.

"Uhm. . ." Không thể chống lại được con khoái cảm truyền từ ngực lại, rốt cục, tiếng thở dốc cũng dồn dập phát ra.

Từ Thánh chỉ vừa xoa xoa núm vú bé nhỏ của cô, tấm thân mềm mại đã lập tức mất đi tự chủ, run rẩy cả lên.

Chẳng bao lâu sau, làn da trắng ngần như tuyết hiện lên sắc đỏ mê người. Ngón tay của hấn kéo bóp, cọ xát viên đậu đỏ đó. Rồi, hấn há mồm ngậm một viên vào. Vừa liếm vừa mút trên đó.

"Uhm. . ." Hô hấp của cô đã sớm rối loạn.

Từ Thánh hệt như một con dâm thú tham lam hút hết hương vị ngọt ngào từ trên cặp vú mềm mại của cô gái ấy, như thể đang nếm một loại món ngon nào đó trên đời.

Hai ngón tay hần nhẹ nhàng kẹp lấy quả anh đào mềm mại tươi mới, xoa nắn bóp nặn, vừa dịu dàng lại có kỹ thuật.

Cảm giác khác thường bởi vì núm vú mẫn cảm khiến cho cả người Phi Phi như bị trăm ngàn con sâu đang cắn.

Trời ạ! Bình thường, ngay cả chính bản thân cô lúc ở một mình cũng đều ngại sờ. Thế mà giờ lại bị một người đàn ông xa lạ đáng giận tùy ý xoa nắn vờn vờ. Lòng cô chợt thấy ngượng ngùng, cũng lại có loại cảm giác kích thích không tên khiến người ta cực kỳ xấu hổ.

Ừm . . Loại cảm giác ngày đáng ra phải cực kỳ ghê tởm mới đúng, chứ không phải thoải mái như vậy. Nhưng thật sự, quá là thoải mái. . . thoải mái đến mức bản thân cô cũng vô thức rên rĩ, tiếng rên mà cả chính bản thân cô cũng chưa từng nghe lần nào.

Còn có cách nào khác đâu, miệng cô bị bịt, nếu không, nhất định cô sẽ nói không với hần.

"Thế nào? Không cam lòng?"

Nhìn thấy sự tức giận nơi đáy mắt cô, cùng thân hình rất là bất an, không khỏi run rẩy, khiến cho ham muốn chinh phục của người đàn ông trong con người hần lại càng trở nên

Bộ ngực của cô rất vừa tay hần, dáng người khuê gọi lại xứng với gương mặt đáng yêu. Thử hỏi, có người đàn ông trên đời nào có thể thoát khỏi loại lực hấp dẫn chí mạng này được?

Hần thoát không khỏi, đồng thời, cũng không hề muốn thoát đi ra. Thậm chí, hần còn quyết định tuân theo dục vọng đang nhen lên trong cơ thể mình hôm nay.

"Ngọt ngào như thế, mềm mại như thế, cô dùng thân thể mẫn cảm của mình để đạt được mục đích đúng không?"

Bàn tay của hần như thể đang đùa một món đồ chơi thú vị, vuốt ve vú nàng.

Phi Phi nghiêng đầu nhìn hướng cửa sổ. Mặt cô đỏ bừng khi mà hần nghịch vú cô, nhục nhã cô.

Đột nhiên Phi Phi muốn khóc. Vì sao một người đàn ông lại có thể có được cả hai tính cách khiến cho người ta vừa yêu vừa hận? Mà cô có làm chuyện gì, để hần khinh cô như thế, thậm chí đến nỗi phải nhục nhã cô? (Sac Nhat: E, hèm, hiểu lầm cả thôi, chị thì tưởng anh sai mấy ả kia đến nạt nộ mình, anh thì phía dưới giải thích.)

Chẳng lẽ hần lại nghĩ rằng cô là cô bé lợ lem muốn được gả vào hoàng cung, gả cho vương tử? Nhưng mà ngay từ ban đầu, chàng vương tử kia cũng không cần biết cô có phải người vợ chưa cưới của mình hay không. . .

Nói như vậy, có phải hần đang dọa cô, muốn cô chủ động nói lời rời khỏi hần sao

Thế thì không thành vấn đề, cô đã sớm quyết định như vậy. . .

"Ừm! Ừm" Phi Phi đột nhiên giấy dựa thật mạnh, hy vọng hần có thể xé băng dán ra cho cô.

"Sao vậy, còn muốn phản kháng, cô đừng có mơ!"

Từ Thánh đột nhiên nâng chân cô lên, hành động rất là thô lỗ. Ngón giữa tay trái không chút khách khí, tiến ngay vào tiểu huyệt ướt át của cô.

"Ừm . ."

Ngón tay của hần ngậm xuống, cả người Phi Phi suýt nữa không xong. Ngón tay của hần nhẹ nhàng tiến vào nơi hoa kính chưa từng được ai thăm hỏi. Từ Thánh cảm thấy nhục bích kẹp lấy ngón tay của hần.

Ngón tay cảm thấy có một cục thịt cứng rắn, lúc hần khê kháng cọ sát nơi đó, huyết thịt của nàng sẽ càng kẹp chặt tay hần.

Khi mà ngón tay tà ác chạm đến bộ phận mẫn cảm nhất đó, bụng dưới của cô sinh ra một loại cảm giác nôn nóng khó chịu.

Hoa kính lần đầu tiên bị người đàn ông xâm nhập. Tuy chỉ là ngón tay thôi, vẫn cứ làm cho Phi Phi cảm thấy vô cùng thẹn thùng, nhưng cũng lại có một cảm giác no đủ. Loại cảm giác đó lan tràn toàn thân, lùi lên tận óc. Cô chỉ có thể bắt bu chính mình không thể phát ra âm thanh.

"Thật sự là quá đáng yêu. . ." Giọng của Từ Thánh có vẻ khàn khàn. Hần dùng hai tay vạch rộng hai bên hoa môi của cô sang tận hai bên, và rồi, hần dùng miệng mình mút lấy hoa môi màu hồng của nàng.

Khi hần chạm khê đầu lưỡi của mình vào viên tròn nhỏ đáng yêu, thân thể mềm mại của cô sẽ co rút lại, tiếng khóc nức nở hóa thành tiếng thở hổn hển xé rách yết hầu.

"Ừm . ."

Đột nhiên, hai tay của hần tách ra đóa hoa ướt át. Trước khi Phi Phi làm ra phản ứng, đầu lưỡi của hần đã nhảy ngay vào huyết khẩu, vọt vào hoa nhụy. Đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt không hề mang đến đau đớn, chỉ có rung động khoái cảm mà thôi.

Thân thể tốt đẹp của cô lê lết trên giường, hoàn mỹ không chút tí vết. Ở giữa hai chân của cô, một người đàn ông thèm khát đang hút mật dịch của cô.

Cái loại dục vọng dâm dăng mê người, nhưng cũng khiến cho ở trong nội tâm Phi Phi không muốn ai biết.

Từ Thánh thấy được hoa huyết non mềm của nang vì được hấn nhiệt tình tấn công kích thích mà từ từ chảy ra chất lỏng trong suốt. Bộ dạng vừa đáng yêu lại kiều diễm này, khiến cho hấn rốt cuộc không chịu nổi nữa, quyết định lập tức chiếm giữ lấy cô.

Cây gậy cứng rắn nóng rực chạm vào sườn đùi phía trong của cô, chạm đầu đỉnh vào trên dòng nước, c thể di chuyển đến gần sát khe hở đang run rẩy kia.

Từ Thánh hơi hơi dùng sức, đầu đỉnh nhập vào, tách đóa hoa ra.

"A!"

Phi Phi kêu đau, cánh tay không ngừng run rẩy. Hoa Kinh khép chặt đột nhiên lại bị vật lạ xâm nhập, nhanh chóng co rút.

Đau quá! Phi Phi thào gào trong lòng. Người đàn ông này lại có thể cứ thế đi vào, không hề báo trước một tiếng nào cả?

Từ đầu Từ Thánh đã nghĩ cô là một con hồ ly chuyên đi lừa gạt trai già, cho nên hấn không thể ngờ được rằng cô là xử nữ, mới đối xử với cô theo kiểu không hề thương hoa tiếc ngọc, ngược lại còn thô lỗ nữa kia. (Nguyên nhân của anh là đây.)

Thân mình bé bỏng không thể ngăn cản hấn chà đạp mình. Mà Phi Phi cũng đau đến nỗi không còn sức để phản kháng, chỉ theo bản năng ôm chặt hấn lại, mặc cho thân mình nảy lên khi hấn vào vào ra ra.

"Không dừng. . . Đau quá. . ." Phi Phi nhắm mắt, cắn răng đón nhận cơn đau như bị xé rách ra kia, rên rỉ trong lòng.

Phi Phi cố gắng dời lực chú ý của hấn. Nhưng mà Từ Thánh lại muốn nghe được cô cầu xin hấn. Một chút tôn nghiêm của người phụ nữ hấn nên giữ vững.

Cảm nhận hấn vùi sâu vào trong cơ thể mình, rất rất sâu, như thể muốn cắm sâu vào trong người nàng, cùng với mỗi một tế bào, mỗi một linh hồn, mỗi một dây thần kinh. . .

Phi Phi biết mình không nên khuất phục dễ dàng như thế, nhưng mà. . .

"Đàn bà chết tiết! Rõ ràng đây là lần đầu của cô!" Cuối cùng Từ Thánh cũng phát hiện ra. Hấn gầm khê, phần eo tiếp tục nhồi vào không hề dừng lại, tiếp tục vào ra mãnh liệt hơn nữa.

"Đàn ông chết tiết! Đúng thế, đây chính là lần đầu của tôi, anh không dịu dàng một tí được à!" Phi Phi cũng liều lĩnh rống lên với hấn.

"Dám tranh luận!"

Từ Thánh lại càng ra vào mạnh hơn, mang đến từng cơn khoái cảm mãnh liệt không thể chống cự, lần sau mạnh hơn lần trước.

"A. . . A. . ."

Phi Phi không thể kháng cự. Dù cô cố cố gắng cỡ nào, kết quả cuối cùng vẫn là mềm nhũn ở trong lòng hấn, mặc hấn điên cuồng ra vào thân thể của cô, chinh phục cô, mãi đến khi cả cô và hấn đều bị thiêu đốt. . .

Từ Thánh nhìn say đắm người phụ nữ xinh đẹp ở dưới thân mình, nhìn vào ánh mắt mộng ảo của cô, kích tình nhuộm màu đỏ tươi lên trên gò má phấn nộn của cô, khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn phát ra tiếng kêu khiến cho người khác tâm dăng thần trí, cũng càng khiến hấn hưng phấn. . .

"A. . . Không. . . A. . . Trời ạ. . ."

Từ Thánh vào ra suông sã ở trong thân thể mới nếm mùi yêu của cô, cảm nhận được cảm giác sung sướng khi thứ cứng rắn của mình cọ xát nơi huyết nội khát khao và ướt rất chặt của cô.

Lúc này đây Phi Phi chỉ còn cảm thấy cô hết như là một con búp bê mất hết tự chủ, chỉ có thể mặc cho hấn vào ra trong cơ thể mình, còn bản thân cô, thì được loại cảm giác sung sướng cực kỳ đó làm cho không thể thở nổi. . .

Người được mùi thơm thoang thoang của người con gái ở trên người cô, về mặt Từ Thánh rất là thỏa mãn, giống như là một con sư tử vừa được ăn no một món ngon vậy. Hấn chưa bao giờ thấy được cảm giác khoái trá đến như thế này ở trên bất kỳ một người đáng bà nào khác.

Động tác vào ra mạnh mẽ của hấn khiến cho Phi Phi mê loạn, kêu lên thành tiếng. Nụ hôn nóng rực dẫn cô vào nhịp điệu trai gái giao hoan có từ ngàn xưa. . .

"A. . ."

Mái tóc của cô xõa tung, sợi tóc dính lên trên cả hai người. Thân thể trắng nõn mịn màng nóng rực còn đang đón nhận từng chập chiếm giữ kích thích cuồng nhiệt của hắn. . .

Nàng không thể đón nhận hết những cảm giác vô cùng tuyệt vời, cũng khiến cho người ta rung động, sợ hãi mà mỗi lần chuyển động Từ Thánh mang lại cho cô. Phi Phi sắp ngất đi rồi. . .

Từ Thánh cũng có cảm nhận giống hệt như vậy. Bởi thế vẻ mặt của hắn không hề bình tĩnh, mà lại như một con dã thú đói khát, không ngừng tăng tốc vào ra trong cơ thể mềm mại của cô, gần như cuồng loạn mất rồi. . .

Cuối cùng, Phi Phi thật sự không đón nhận nổi khoái cảm mãnh liệt đến vậy, lại thật sự quá sợ hãi mà ngất đi luôn. . .

Từ Thánh dùng một tay chống má, cúi đầu nhìn vào cô gái ngủ say bên cạnh mình đây.

Sao lại có người ở trong lúc ngủ lại giống như là Thiên sứ hạ phàm, lúc tỉnh thì lại giầy vò đến vậy, hệt như một cô ma nữ khiến cho người ta vừa yêu vừa hận.

Mái tóc dài của cô xõa tung trên gối, bao quanh khuôn mặt ngây thơ, nhìn trông giống hệt một người con gái cần được người ta bảo vệ.

Mà hắn chính là người đàn ông bảo vệ cho cô.

Thật khó có thể tưởng tượng ra được, mới ban nãy còn kết hợp cuồng dã là vậy, mà hiện tại, lại im lặng hài hòa thế này. Từ Thánh chưa bao giờ thấy người con gái nào khiến cho lòng mình bất an như thế. Đối với hắn, những người phụ nữ trước kia chẳng qua chỉ là theo nhu cầu thôi.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào người bên cạnh, chuốt một lọn tóc xõa trên má cô, động tác rất là dịu dàng.

Từ Thánh hiểu được hắn cần cô, muốn cô, rất rất cần, rất rất muốn.

Cúi đầu, hắn dịu dàng hôn lên khuôn miệng nhỏ nhắn ấm áp của cô. Sau đó, hắn ôm đầu cô đặt vào trong ngực của mình. Cô rên một tiếng thoải mái, và lại nhanh chóng thiếp đi.

Khóe miệng của hắn từ từ nhếch lên một loại nụ cười yêu chiều.

Thì ra yêu chiều phụ nữ lại là chuyện vui như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương

Hôm nay thời tiết sáng sủa, nhiệt độ không quá cao cũng không quá thấp, rất thích hợp để đi ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng ở trong phòng lớn của Long gia, lại tràn ngập một loại không khí quỷ dị khiến người ta không dám thở.

Tên diên này tưởng cô vì thế mà sẽ kêu khóc ư? Đừng mơ!

Quản gia đem bữa sáng ngon lành bưng đến, rồi lập tức vụng trộm lấy có chuông đi, ời ông vốn làm quản gia cho nhà này đã mấy chục năm, khả năng quan sát đã đạt đến trình độ siêu cấp, cũng đoán ra hai người đêm qua đã xảy ra loại quan hệ mà không muốn cho ai biết.

Bữa sáng rất phong phú, nhưng Phi Phi thật sự không có chút khẩu vị nào, bởi vì cô đang tức giận.

Nhưng Long Từ Thánh thì ngược lại, hắn thanh thần ra mặt mũi sáng láng, giống như vừa ngủ một giấc thật ngon, mà mà có trời biết, hắn cả đêm qua quấy rầy cô, làm cho cô không thể nào ngủ nổi.

"Anh còn cười !"

Hắn nhếch mép liếc cô một cái, sau đó còn nhàn nhã gấp một miếng chân giò hun khói, đưa vào miệng chậm rãi nhai nuốt.

Hắn thật đắc ý, không ngờ cô còn là xử nữ, chưa hề có tên đàn ông nào chạm vào, chỉ có hắn, việc này đối với hắn thật sự giống như nhặt được bảo vật đáng trân trọng! Hắn đương nhiên thỏa mãn.

"Anh cho là làm vậy với tôi sẽ khiến tôi khuất phục ư? Tôi nói cho anh biết. . ."

"Ăn sáng đi. Không cần nói gì cả."

Đáng giận! Hắn tưởng cô thích nói chuyện với hắn à? Hai má Phi Phi vì tức giận mà phồng lên, rất giống 2 cái bánh bao, nhìn cực đáng yêu.

"Tôi phá hủy quỹ kế của cô chắc khiến cô rất tức giận? Sau này cô không cần giờ trò gì cả, ngoan ngoan làm vợ tôi là được rồi."

"Ai muốn làm vợ của anh?"

"Chẳng lẽ tôi chưa thỏa mãn được cô? Đêm qua còn làm cô hưng phấn đến ngất xỉu, vốn tưởng sẽ khiến cô yêu tôi. . ."

Cô đang ăn một trứng luộc, vừa nghe đến lời hắn nói ra, không cẩn thận bị nghẹn.

"Khụ — khụ — khụ. . ." Mặt cô lập tức hồng lên như bụng heo, một tay nhanh chóng vuốt vuốt cổ.

Cứu mạng ! Cô sắp chết, bị một miếng trứng luộc hại chết. . . nhưng mà chết đi thì người nhà đến tìm ai đòi bồi thường? Người ta bị hại chết còn có thể được bồi thường nhiều tiền, còn cô phải đi tìm chủ nhân con gà đẻ ra quả trứng này ? Hay là tìm đến con gà mái luôn?

Ngày hôm qua vừa chợp mắt được một lúc thì bị hắn đánh thức bất làm này nọ, cô tức giận đem mọi chuyện nói với hắn, muốn hắn hiểu được, như vậy cô sẽ không phải lấy hắn.

Đâu biết hắn nghe xong một chút kinh ngạc cũng chẳng có, nhưng cô đoán rằng, về ngoài không đời giống người chết của hắn chắc là do kinh ngạc quá nên biểu hiện như thế?

"Đừng cử động!"

Một tay của Long Tử Thánh di chuyển đến gáy Phi Phi vỗ mạnh!

"Bịch! Bịch! Bịch!"

Miếng trứng gà từ trong cổ họng cô bắn phụt ra, đáp xuống mặt bàn ăn không những thế còn quay quay vài vòng điệu nghệ.

Cô thở hổn hển, nước mắt giống như chuỗi vòng ngọc trai tuôn mãi không dứt.

"Tôi. . . tôi thiếu chút nữa thì chết rồi!" Cô run rẩy nói, thân thể bỗng mất hết sức lực ngã nhào xuống.

Còn chưa nói dứt lời, cô đã bị hắn kéo lại, đặt ngồi trên đùi, hai cánh tay hắn ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng xoa xoa, vỗ vỗ giống như an ủi trẻ con.

"Không sao, đừng sợ có tôi ở đây rồi, về sau không ăn trứng luộc nữa là được." (từ đoạn an ủi này có khi Hìn đổi sang em- tôi cho hợp cảnh)

"Nhưng tôi thích nhất là trứng gà luộc!" Cô nghẹn ngào nói, đôi tay nhỏ bé không kìm được nắm chặt lấy cổ áo của hắn làm nũng, như thể đã có thói quen này nhiều năm.

"Thế thì. . . lúc ăn nhớ cắt thành miếng nhỏ là được, về sau em không được ăn cả quả như vậy, em cũng có phải là rắn đâu!" Hắn bá đạo ra lệnh.

Ai da! ! ! Hắn lúc này tự nhiên thật tốt à! !

Dường như nhìn thấy sự nghi hoặc, cẩn trọng trong mắt cô, hắn đưa môi vào sát môi cô, chỉ cần cô nâng cằm lên, là có chạm vào môi hắn.

"Tôi cứu em một mạng, mà hình như trong truyện cổ tích, công chúa sẽ thưởng cho hiệp sĩ một phần thưởng."

Cô trừng mắt nhìn, đôi mắt ngập nước cùng đôi môi anh đào nhỏ nhắn phẫn nộ giống hệt mỹ vị trước mắt hắn, không nhiễm một hạt bụi trần.

"Anh muốn tôi tặng anh cái gì? Lần trước tôi đi dạo ở công ty bách hóa, bây giờ quần áo nam ở đây đang giảm giá đặc biệt. . ."

"Tôi không thiếu mấy thứ đấy, mà có muốn em cũng không mua kịp, tôi cần em tặng một thứ ngay bây giờ."

"Ví dụ như cái gì?"

Cô liếm đôi môi đỏ mọng, động tác nhỏ nhặt tuy vô thức nhưng đã khiến đáy mắt hắn hiện lên ý đồ không trong sáng, nghĩ đã muốn chảy máu mũi.

"Cái này chẳng hạn!"

Hắn cúi đầu hôn môi cô, cô thật sâu phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Đôi môi này vẫn ngọt ngào như nước, hắn đem đầu lưỡi tham nhập thật sâu trong miệng cô, bừa bãi thăm dò trong khoang miệng ẩm áp.

A! Lại hôn. . . Đầu óc cô bắt đầu trống rỗng, thế giới xung quanh nhất thời quay cuồng.

Kháng cự hần, kháng cự hần! Cỗ Phi Phi, người nhanh đẩy ra hần. . . Đứng! ! Đẩy ra chứ không phải ôm lấy hần! Là thôi! Thôi a. . .

Lý trí gào thét trong đầu cô, ngược lại thân lại không chịu nghe theo không chế.

"Không được! Anh đem qua đầu đã làm nhiều lần rồi. . ."

"Hôm qua anh ăn chưa no."

"Cái gì?" Tên đại đâm thú này! Tự nhiên biến cô thành một bàn toàn mỹ thực, lại muốn từng miếng từng miếng ăn sạch cô sao?

"Tôi muốn em, ngoan ngoãn nghe lời cho tôi."

"Nghe lời anh tôi được cái gì?"

"Tôi hái ánh trăng tặng em." Hần ngừng nói, bạc môi nóng rực thở từng đợt trên cổ bạch ngọc của cô, chọc cô rất ngứa.

"Tôi cần ánh trăng làm gì? Có cũng chẳng làm nhà ở được."

"Thế tôi sẽ mua tặng em căn phòng lớn nhất." Môi hần đã lần xuống hai vú của cô, một tay không nhân rồi cũng tham lam vuốt ve, đẩy lên một trận khoái cảm khiến cô run rẩy.

"Anh. . ."

"Bây giờ không phải lúc nói chuyện, em chuyên tâm một chút đi!" Hần khàn giọng ra lệnh.

Phi Phi cũng tự nhiên thuận theo. Không còn cách nào khác, đi làm nhiệm vụ chế tạo người kế nghiệp vậy.

Môi hần vừa mang theo khao khát lại mang theo trừng phạt cắn nuốt đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, đầu lưỡi còn triển miên cùng nóng bỏng khiêu khích cô, buộc cô vờn đầu lưỡi cùng hần quấn quanh, trao đổi chất lỏng ngọt ngào. . .

Mãi đến khi tay cô bắt tri bắt giác vòng lên ôm cổ hần, nóng bỏng hôn trả, càng thêm kích thích nhiệt tình và ham muốn trong lòng hần.

Môi hần rời khỏi môi cô, chưa kịp lấy lại nhịp thở đã bị hần ôm cổ, nhanh chóng đi đến sô pha.

"Anh không đi về phòng. . ." Phi Phi ngạc nhiên giây dựa, chẳng nhẽ hần muốn tha nàng đi ra ngoài trong bộ dạng này?

"Tôi muốn ở sô pha!" Hần kiên định nói.

"Nhưng mà. . ."

"Về sau còn có thể làm ở phòng bếp, trên xe, phòng khách, em tốt nhất phải được chuẩn bị tâm lý." Hần hiện tại đã ra vẻ một người chồng mẫu mực.

Chuyên chế! Bá đạo! chủ nghĩa nam quyền!

"Anh cho là người là nhân viên thủy điện Đài Loan à! Còn muốn biến hóa mấy chiêu này." Cô tức giận nói.

Chỉ thấy trong con người đen nháy của hần lóe ra ánh sáng biến thái, bí bí ả ả nói: "Tôi cam đoan với em, tôi khiến em so với Huyền Huyền còn hạnh phúc hơn!"

(đoạn này Phi Phi nói đến 1 phim AV nam chính là nhân viên thủy điện, còn nữ chính tên Huyền Huyền)

Mặt cô lập tức hiện lên sắc hồng mờ ám. Nam nhân này thật đủ biến thái! Không ngờ mặt tình bơ đi giảng cái loại đạo lý này cho cô gái ngây thơ vô tội như cô, hần tưởng cô với hần quen thuộc lắm sao?

Đột nhiên, bàn tay hần ôm lấy hai má đỏ như quả táo của nàng, buộc nàng đối mặt với hần.

"Em chuyên tâm cho tôi!"

"Hả!"

Thân thể của cô bị đặt ở trên sô pha, váy bị kéo lên, lộ ra vùng u cốc được che bởi lớp vải tam giác màu trắng, còn có in hình con mèo nhỏ, nhưng rất nhanh đã bị hần coi bỏ, ngay cả một câu ca ngợi cũng không có.

Hần chen gười vào giữa hai chân cô, một tay vỗ về chơi đùa tiểu hoa huyết đã sớm ướt át, một tay kia chui vào trong áo cô, xoa nắn bên vú mềm mại co dãn.

"A. . ." Phi Phi nhin không được tiếng rên rỉ, đầu cũng thẹn thùng xoay lại.

Hắn tham lam hút đầu vú, cô dùng sức lắc đầu, cái miệng nhỏ cắn cắn ngón trỏ của chính mình, liều mạng nhịn xuống âm thanh kích tình đã muốn thoát ra.

"A a . . Ân . . Không c

"Không thích? Vậy còn thế này? Còn chán ghét sao?" Hắn lại xấu xa khẽ cắn một cái, khiến cô kêu đau một tiếng.

"A . . đừng . . đau quá. . ."

Nhìn thấy bộ dáng then thùng quỵên rũ của cô thật sự là đáng yêu, hắn chịu không nổi, quyết định không cần nhẫn nại nữa, phải giữ lấy thân thể ngọt ngào mê người của nàng trước, còn lại sẽ chậm rãi hưởng thụ sau.

"Tôi tiến vào đây!"

Long Tử Thánh nâng cặp đùi tuyết trắng của cô, nhanh chóng cởi quần, phóng thích chính mình, lập tức hung hăng đâm vào.

"A —— "

"Tất cả của tôi đều bị em hút vào! Tiểu hồ ly, di chuyển thất lưng đi!" Hắn mệnh lệnh .

"A a . . Không cần . . tiến. . ." Phi Phi mặc dù phe phẩy đầu, nhưng thất lưng lại dần dần di động lên xuống, cánh tay quấn quanh cổ hắn.

"A . . chỗ đ

"ừ?"

"A . . A . . Không được. . ."

"Cái gì?" Hắn giống như dã thú đói khát, điên cuồng ra vào.

Phi Phi thụt lùi, đầu ngửa ra sau, cái miệng nhỏ không ngừng dật ra tiếng rên rỉ mất hồn.

"Ồ đây sao?"

"A . . A . . Ân . . đúng . . nơi đó. . chính là nơi đó. . ."

Nhưng hắn ngược lại đem eo chính mình hơi hơi lui về phía sau, lùi ra một nửa kiên định, bị ái dịch thấm ướt sáng bóng đặt ngay trước rồi nhẹ nhàng tham nhập hoa huyết, hắn như có như không cử động eo.

"A, a . . không phải! Không phải nơi đó. . . Van cầu anh. . ."

"Nói rõ ràng!" Hắn là cố ý chớp cơ hội cười bắt nạt cô.

Không cho thất lưng của cô ngã xuống, hắn dùng hạ thân ở lối vào khuấy động, hắn muốn báo thù

Phi Phi liều mình cắn môi, trong lòng nghĩ như vậy, nhưng là cái loại khoái cảm này khiến cô không thể nhẫn nhịn được.

"A . . làm ơn. . . Đi vào bên trong. . . Van cầu anh. . ."

"Được rồi!" Nhìn thấy cô mềm mại như vậy, hắn thỏa mãn gật đầu, đem thất lưng mảnh khảnh của cô kéo gần, một đường từ dưới xuyên vào.

Phi Phi lấy hai tay che miệng, ngăn lại thanh âm trong cổ họng, Long Tử Thánh không chút nào khoan dung mà còn di động thêm cuồng dã, hại cô chỉ có thể phát ra rên rỉ thoải mái, kịch liệt phe phẩy đầu.

"A . . A . . Ân . . thật nhanh. . A . ."

"Muốn tới tới chỗ sâu nhất? !"

"A . . Không cần. . A . . A . . A . . ." Phi Phi kìm lòng không nổi, nhanh ôm chặt lấy cổ hắn."A! Không cần! Tôi . . tôi đã sắp. . ! Không được, tôi không được, sẽ chết. . ."

Phi Phi cắn đầu vai hắn, phát ra khoái cảm xen lẫn tiếng kêu, toàn thân không ngừng co rút, cả người đã muốn tiến vào cảnh giới dục tiền dục tử. . .

"Mới như vậy đã đạt cao trào rồi! Tôi còn làm chưa đủ đâu!" Long Tử Thánh nhẹ cười làm cho thân thể cô mềm, ánh mắt ngơ ngác, hô hấp dồn dập, nửa người trên vô lực dựa vào sofa, còn hắn thông thả đi động nam căn, cô không nào khống chế được, bắt đầu có phản ứng.

Hắn xoay người cô, làm cho cô giống con mèo nhỏ, ngoan ngoãn nghe lời, dựa lưng vào ngực hắn, sau đó lập tức từ phía sau tiến vào thật sâu.

"A. . ." Cô không khỏi kêu ra tiếng.

Mái tóc đen dài của cô, cũng đi theo luật động cao thấp hần dấy lên mà kêu gọi tung ra sau.

Lát sau, Phi Phi ngồi ở trên bụng hần, hần nắm chặt eo nhỏ của cô, cặp tóc dùng lực lên xuống.

Hai người mười ngón tay đan xen, vẫn để cô ngồi trên, nhũ tiêm trắng nõn tinh xảo ngay trước hất hần, theo luật động của cô lên xuống.

"A. . . Không được. . ."

Eo hai người di động, cùng nhau đạt tới đỉnh thỏa mãn. . .

Cơ thể không ngừng run rẩy, Phi Phi không kìm lòng được ngã người về phía trước, tựa vào ngực hần, hần cũng vươn bàn tay to, dịu dàng vuốt ve đầu cô.

"Cảm giác rất tuy

"Hoàn hảo!" Cô không muốn nói thật sự là rất tuyệt, như vậy hần nhất định sẽ càng kiêu ngạo.

"Em có khỏe không? Không thì chờ tôi nghỉ ngơi một chút. . ."

"Rất tuyệt, rất tuyệt! Anh thật giỏi!" cô vội vàng nói, sợ hần lại lại làm thêm là nữa.

"Tốt! Thế thì tôi yên tâm rồi!"

"Yên tâm cái gì?" Cô mở lớn mắt, ngây ngốc hỏi.

"Yên tâm chờ lát nữa làm thêm mấy lần, đến khi em nói thật thích thì thôi!"

Cô lập tức tròn trĩnh mắt. Tên. . . tên sắc lang dâm loạn này, thật sự là vợ chưa cưới của cô sao? . . . Cổ Phi Phi, người thật sự biết chọn đối tượng à nha! Thế nhưng tóm được một tên vừa xuất chúng vừa có tiền mà thể lực cũng thật kinh người, lại rất có ý thức làm chồng.

Việc này, nếu cô không chịu khó bồi bổ thân thể một chút, đến khi bị hần ép làm nhất định sẽ không cam lòng mà chết.

Ô. . . cô thật đáng thương mà!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Bây giờ cô phải làm sao? Phi Phi nhìn đồng văn kiện chất cao như núi trên bàn, không biết phải làm thế nào?

"Sao đàn mặt ra thế! Mau chóng học những công việc này cho xong đi!"

Sáng sớm bạo quân đã cầm roi thúc giục cô.

"Nhưng mà tôi chỉ là một kẻ toán, vất vả lắm mới quen việc được, thế mà anh lại điều tôi sang làm thư ký cho anh." Cô bĩu môi nói.

Vốn Phi Phi đang có thể vụng trộm bắt cá, bởi vì chức vụ của cô rất nhỏ, nhỏ đến nỗi sắp không cảm thấy chức vị đó tồn tại nữa cơ. Những tháng ngày ấy thật ung dung, an nhàn biết bao!

Thế nhưng, hần lại sử dụng quyền riêng, kéo cô từ tầng thấp nhất lên tầng 12, không biết cô có chứng bệnh sợ độ cao sao?

Tuy nhiên nàng cũng sẽ không nói điều này với hần, kéo hần lại tóm được nhược điểm, cười cô là kẻ nhát gan.

"Cô phải học để biết những quy định cơ bản của công ty chứ

Phi Phi trừng mắt, "Ồ mặt dưới cũng có thể hiểu đầy đủ mà!"

Hắn quay đầu, dỗi một ánh mắt lạnh như băng về phía Phi Phi, "Thế cô cũng nên học cách giữ người chồng chưa cưới của cô chứ nhỉ?"

Cô hơi sững sốt, "Chắc anh nhầm rồi, chẳng phải chúng ta đã từng nói sẽ hủy bỏ hôn ước hay sao?"

"Lúc ấy tôi muốn cô, nên mới trả lời cô có lệ trước như vậy."

Mắt Phi Phi chớp chớp, bộ dạng như không thể tin được vậy.

"Sao anh có thể như thế?"

Lúc trước hắn đã chính mồm thừa nhận, chính mồm đồng ý, chỉ thiếu cộp dấu vân tay, ngoắc tay. . .

Chết tiệt! Nếu sớm biết, cô nên dự phòng chiêu này của hắn trước mới đúng. Lúc ở trên giường, vì thú tính, có cái gì mà anh ta không nói được chứ.

Gã đàn ông gian trá xấu xa này!

"Lúc đàn ông muốn đàn bà, lời nói viên vông nào cũng được, lời hứa nào cũng có thể nói, muốn tôi hái sao, hái trăng cho cô đều có thể hết, chỉ có hủy bỏ hôn ước là không được, cô đừng nghĩ nữa."

Đấy xem đi, xem đi, xem hắn nói vậy mà không đỏ mặt, không thờ gập, thật sự là đạt quá!

"Anh. . . Anh đang lừa gạt với ý đồ xấu!" Vừa nghe hái trăng hái sao đã biết là để lừa người ta, thế này còn chưa đủ vô lý hay sao?

Dù sao cô cũng có thể có được tất cả những gì cô muốn ở trên người tôi, chỉ có một điều duy nhất không có chính là hủy bỏ hôn ước.

Thế con tim của hắn thì sao? Cô cũng có thể muốn sao? Phi Phi xúc động đến suýt hỏi hắn. Tuy nhiên thật may cô đã nhịn xuống.

Long đại thiếu đi nhanh đến trước mặt ôc. Hôm nay anh ta đẹp trai đến độ có thể đi quay quảng cáo Whiskey với Lưu Đức Hoa, nếu không, cũng có thể với Trương Học Hữu.

Rượu ngon không thấy. . . đẹp!

"Tiểu hồ ly, cô đang nghĩ gì?"

"Không."

Hắn là không thể nói cô đang suy nghĩ về hắn đúng không? Cô là một cô gái rụt rè m

"Cô. . ." Đột nhiên hắn vươn tay bưng mặt cô, khuôn mặt tuần tử dựa vào mặt cô thật gần.

Cô cô sắp chảy máu mũi mất thôi. . .

"Được rồi! Để cô không nghĩ rằng tôi là một người hay nuốt lời, tôi sẽ hủy bỏ hôn ước với cô."

"Gì cơ?"

"Chẳng qua. . ." Hắn nói một nửa rồi lại ra vẻ thần bí: "Hôn ước hủy bỏ với cô là hôn ước từ ngày xưa kia, bởi vì tôi ghét người khác quyết định hạnh phúc của mình."

Phi Phi nuốt nước miếng, gật đầu, "Tôi đồng ý."

"Tốt lắm, hôn lễ đặt vào tháng mười, khi ấy là mùa thu, em mặc váy cô dâu sẽ không quá nóng."

"Ừm. . ." Cô còn ngờ nghệch gật đầu, sau lại vội vàng lắc đầu, "Không đúng, tháng mười. . . Tôi có muốn gả cho anh đâu? Không phải anh không muốn cưới tôi là gì?"

"Không, anh muốn."

"

"Một khi anh quyết định giữ hạnh phúc của mình, nhất định anh phải mau chóng cưới em."

Phi Phi khựng người. Anh ta đang nói gì thế?

"Em. . . em là hạnh phúc của anh?" Giọng cô trở nên khàn, đôi mắt ngập nước ánh lên tia sáng lung linh.

Từ Thánh cũng nhìn chăm chú vào cô, bất giác mặt hắn ửng hồng cả lên.

"Tử Thánh?"

"Anh sẽ có trách nhiệm với em, nếu như không phải anh chưa điều tra rõ, hiểu lầm em, cũng sẽ không xâm phạm sự trong sạch của em, cho nên. . ."

"Nguyên nhân cưới tôi là bởi anh đã lên giường với tôi?" Phi Phi trống rỗng, tròng mắt hấn, không thể tin.

"Em trong trắng như thế, anh là người đàn ông đầu tiên của em. . ."

Cô văng bàn tay đặt trên người cô của hắn ta ra, lấy tấm chăn lạnh lùng để che giấu cõi lòng bị thương đau khổ.

"Đừng nói gì"

Lần này đổi thành hắn tròng mắt cô.

"Mọi người đều là người trưởng thành cả rồi, chỉ là ngủ với nhau mà thôi, không cần phụ trách gì gì đâu." Nước mắt làm bông mắt cô. Sao cô có thể quên rằng ngay từ đầu anh ta còn hiểu lầm không tốt về cô. Nếu như không phải anh ta phát hiện ra cô là lần đầu tiên, chắc có lẽ anh ta sẽ vẫn cứ nghĩ cô là một cô gái hãm của đúng không?

Phi Phi cố nén nước mắt, hít sâu một hơi rồi nói: "Chúc mừng anh."

"Chúc mừng anh cái gì?"

"Chúc mừng anh không phải uất ức bạch mã vương tử không cần phải cưới cô bé lọ lem là tôi đây."

"Cô. . . cô dám không lấy tôi? Thế thì sẽ phải nói sao với ông nội và bà ngoại cô?" Giọng anh nói quá nghiêm khắc, để lộ ra lòng hắn không yên.

Nhưng vì Phi Phi đang quá tức, nên không nhận ra gì cả.

"Anh không cần lo, ông nội nói rằng sau khi ông đi du lịch về thì sẽ đồng ý cho tôi đi du học Nhật Bản. Tôi sẽ không bám anh như sam. Còn nữa, tôi sẽ không làm thư ký cho anh. Nếu anh không cho tôi trở về vị trí cũ, tôi sẽ lập tức từ chức."

Phi Phi cả thấy bởi con phần nộ và sự xấu hổ mặt cô nóng bừng như bị lửa thiêu. Cô chưa bao giờ biết được hạnh phúc của mình sẽ bị dập nát chỉ trong giây lát.

Long Tử Thánh chết tiệt! Hắn nghĩ hắn vĩ đại lắm hả? Tất cả phụ nữ trên thế giới này đều phải yêu anh ta hết hả? Không!

Cổ Phi Phi cô sẽ cố tình không yêu anh ta.

Tử Thánh đột nhiên vươn tay bóp vai cô, khiến cô đau kêu lên thành tiếng, "Cô đang uy hiếp tôi?"

"Anh làm tôi đau. . ." Cô muốn tránh ra. Hắn làm cô đau.

Lực tay anh ta thoáng thả lỏng chút, nhưng vẫn không buông cô ra như cũ.

"Không ai có thể uy hiếp tôi, kể cả em, nhất là em." Anh ta nói với cô với giọng lạnh lùng như băng, kiên quyết như sắt.

"Dù sao tôi sẽ không lấy anh đâu!"

"Em không có quyền lựa chọn."

"Vì sao?"

"Vì cưới là chuyện của tôi, em có muốn cưới hay không à chuyện của em."

Đột nhiên anh ta che môi cô lại, hôn thật sâu. Cô muốn mở miệng phản đối, nhưng lại khiến cho lưỡi anh ta vói vào miệng mình, vào tận chỗ sâu nhất, ép cô dây dưa với anh ta.

"Nhưng mà. . ."

"Còn nhưng mà nữa hả?"

"Không. . ."

Lý trí không ngừng bức cô phản kháng, nhưng lại bị cánh tay rắn khỏe của anh ta ôm càng chặt hơn.

Mãi đến khi cô cảm thấy mình sắp mất hô hấp, anh ta mới buông đôi môi ngọt ngào của cô ra.

"Long Tử Thánh, anh đừng đắc chí. . ."

Hắn vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt mềm mịn của cô. Khuôn mặt tuấn tú hơi hiện nét cười, "Anh rất đặc ý, vì anh đã nhìn thấu mặt nạ của em rồi hồ ly ạ. Rõ ràng em cũng rất khát khao được anh vuốt ve, cũng rất hưởng thụ. Thế thì cần gì cứ phải chọc giận anh chứ. Bề bề của anh, em biết rằng em không còn đường trốn mà."

"Anh. . . Đồ vô lại, tự đại, cường bạo, hôn quân, đồ tồi. . . Cầm thú"

Chẳng những cô lớn tiếng mắng không làm hắn tức, ngồi lại, càng làm nụ cười đáng giận đến cực điểm của anh ta sâu sắc hơn.

"Cầm thú sao?" Bàn tay anh ta từ từ dừng ở trước ngực cô, cảm một cái rất tròn trong số đó, rồi vuốt ve âu yếm cô, lực tay không nặng không nhẹ.

"A. . ." Nghe được chính tiếng rên của mình, cô vội cắn răng, nhưng không ngừng được cái run. Đột nhiên hắn buông cô ra, rồi đi về vị trí cũ, ngồi lại trên chiếc ghế xa hoa. Ánh mắt anh ta nóng cháy, nét mặt lại không hề lộ ra chút cảm xúc nào.

"Dù thế nào em cũng không được đi, ngoan ngoãn làm thư ký cho tôi."

"Nếu tôi không làm thì sao?"

Chỉ thấy anh ta lấy di động trong áo khoác tây phục ra.

Làm gì thế? Gọi điện nhờ giúp đỡ à? Nói cho anh biết, Cổ Phi Phi tôi cũng không phải là một đứa sợ bị dọa dẫm đâu nhé.

"Trong di động có ảnh mặt của em."

Cầm cô rớt ngay tay chỗ, "Gi cơ?"

"Chụp vào túi hôm đầu tiên em mất trong trắng." Anh ta nghịch điện thoại, như một con mèo giáo hoạt đang đùa giỡn một con chuột đáng thương.

Quá tồi! Phi Phi vọt đến trước mặt anh ta, "Tôi không tin."

Hắn cũng không hề hoang mang đưa di động về phía Phi Phi, rồi cho cô xem ảnh mặt của mình, toàn tập thân thể gợi cảm.

Mặt cô xanh mét hết cả.

Đúng thật là! Muốn chụp thì cũng phải báo cho cô trước chứ, cô còn đi làm mặt trước, toàn thân trắng trẻo, loại bỏ chất sùng. . . . Đột chút! Bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện này.

"Tôi. . . Tôi phải làm thế nào. . . Anh mới chịu xóa những ảnh này?"

"Nếu em làm cho tôi vui."

"Gi cơ?"

"Một trong số các biện pháp đó là đừng cãi nhau với tôi."

Thật muốn xóa sạch hết nét cười đáng giận trên mặt anh ta! Thế nào? Răng trắng quá nha! Sao cười như vậy không đi chụp quảng cáo đi hả?

"Mắng trong lòng cũng sẽ làm tôi mất vui."

Á á! Người này còn biết thuật đọc suy nghĩ người khác nữa hả? Thế thì về sau cô không thể suy nghĩ lung tung nữa.

"Thế bây giờ tôi phải làm gì anh mới vui vẻ được hả?" Phi Phi giả bộ cười ngọt đến không thể nào ngọt hơn nói với hắn.

Như là rất vừa lòng,

Như là rất vừa lòng, cánh tay anh ta còn xếp thành hình chữ thập, đặt lên bàn. Phi Phi nhìn thấy làn da màu đồng lộ ra khỏi chiếc áo sơ mi cởi cúc ngực kia.

Thật là! Sao ông trời lại ban cho gã đàn ông xấu xa như vậy một bộ dạng đẹp trai như thế, thật là không công bằng.

"Bây giờ tôi muốn em. . ."

Cô hít một hơi thật sâu. Không thể nào? Ngay tại đây?

"Nấu một ly cà phê cho tôi." Hắn tiếp tục nói hết câu. Sắc mặt cô đã đỏ như quả táo chín.

"Ồ."

Phi Phi vội vã đứng dậy, rời dưới cái nhìn chăm chú của anh ta, rời khỏi hiện trường.

Miệng anh ta lại nhếch lên nụ cười tà ác đó.

Thì ra làm giám đốc cũng thật bận rộn!

Từ sau khi đấu võ mồm với cô. . . Hầu như sáng nào anh ta cũng đấu võ mồm với cô, rồi cô lại bị anh ta lăm bằm rằng cà phê cô nấu khó uống siêu cấp vũ trụ, sau đó anh ta họp suốt.

Ngay cả sắp đến giờ tan tầm, anh ta vẫn còn đang họp cơ đấy! Họp nhiều như vậy, có phải muốn tranh chức người họp nhiều nhất đầu cơ chứ.

Đột nhiên Phi Phi phát hiện ra mình đang lo lắng cho anh ta, cô giật nảy mình, vội vàng lắc đầu.

Không, không, không! Cô chỉ đang lo lắng nếu điện thoại của anh ta bị trộm, còn bị người khác nhìn thấy, thế không phải cô sẽ. . .

Gỡ đầu mình, Phi Phi nói cho bản thân là đừng nghĩ nhiều. Chỉ cần cô có cơ hội lấy được điện thoại của hắn, rồi nhanh chóng xóa hết ảnh chụp. . . Hi hi! Thế thì thật sự cô sẽ được tự do rồi, sẽ không còn nhọc nhằn ở trong tay anh ta khiến cho không thể động đậy nữa rồi.

"Có một cô gái tên là Diễm Đi

Chuông di động vang đó!

"A lô! Tiểu Linh à. . . Ủ! Sắp tan tầm. . . Đúng thế! Có bộ phim mới đang chiếu à. . . Được. . . lát gặp nhé!"

Phi Phi vui vẻ lấy túi xách. Hôm nay là thứ sáu, cô muốn đi dạo phố, đi xem phim nữa!

Cô vừa mới đi thì phía sau một nhân viên bước đến, phát hiện trong văn phòng không một bóng người.

"Cô Có?"

Không có ai, người nhân viên nọ đặt tờ giấy ghi lời căn dặn của giám đốc lên trên bàn công tác của Phi Phi, sau đó bước đi.

Trên tờ giấy viết ----- chờ tôi cùng về, không cho phép về trước.

"Nghe. . . Khụ khụ, tiếng biển khóc. . ."

"Phi Phi! Cậu còn muốn hát nữa hả?"

Trong tiếng hát như chọc tiết heo, tiếng nói của Tiểu Linh như thể phá trận giết địch mà đến, gào thét với cả Phi Phi.

"Đúng! Có phải cậu cũng muốn. . ." Có chuyện gì thì nói nhanh lên, ca khúc thứ 2 cũng sắp hát xong rồi.

"Hát cả mấy giờ rồi còn gì!"

Tiểu Linh! Lúc tớ đang hát thì cậu đừng có nói chuyện! Tiểu Linh nghĩ rằng bộ dạng như vậy là có thể đổi thành cậu ấy hát được sao?

Đúng thế, sau khi dạo phố, lại đi xem phim song, cô và tiểu Linh và bạn trai Tiểu Linh và em trai, em gái của bạn trai Tiểu Linh đi ca hát.

"A!"

"A cái gì? Cậu phả trái lời tớ chứ!"

"Mới có hơn ba tiếng thôi mà!" Giọng của cô vẫn thánh thót như vậy, tuyệt đẹp, chẳng qua có lúc hát sai, nhưng không sợ, có cách hát bí truyền ----- Bành Đại Hải!

"Thật sự muốn hát đến hừng đông luôn hả?" Tiểu Linh hỏi, mà vào lúc Phi Phi trả lời, micro cũng đã bị em gái cướp mất.

Ô. . . Biển của người ta bị nghe qua. . .

Tiểu Linh vươn tay b khuôn mặt hình trái táo của Phi Phi, quay mặt cô lại đây rồi nói: "Này! Cậu muốn là người con gái không về nhà à?"

"Dù sao nhà của tớ. . . A! Hắn sẽ chờ tớ sao?"

Một người luôn coi buồn chuyện là nhiệm vụ như tiểu Linh, nghe ra chút vị, thế là đôi mắt vốn mê mông đột nhiên sáng ngời.

"Ai đang đợi cậu? Bạn trai hả? Không phải cậu bảo cậu và bà ngoại đã chuyển nhà rồi à? Chẳng lẽ là chuyển đến nhà bạn trai, bắt đầu sống chung như trong truyền thuyết?"

"Không phải như cậu nghĩ đâu!" Sao cô bạn này không ra nhập đội sân tin nhỉ? Nhất định mọi chuyện trong thiên hạ sẽ đều bị cô ấy moi hết, làm về vang cho nước nhà.

"Nếu không thì thế nào?" Tiểu Linh lại bắt đầu học tập Bao Công thăm án.

"Là... Á! Điện thoại của tớ vang." Phi Phi vội vàng nói sang chuyện khác, luống cuống lấy chiếc di động đang không ngừng kêu trong túi xách ra.

Ồ! Âm nhạc nín bật, vừa thấy đã ngừng rồi, là một dãy số chưa đặt tên! Gọi hơn mười cuộc, có vẻ như rất muốn tìm cô, nhưng lại nhất định phải tìm được cô.

Ai thế nhỉ! Kiên trì đến vậy

"Ai thế?" Tiểu Linh hỏi.

"Không biết, số điện thoại này tớ chẳng có ấn tượng gì hết."

Là ai vậy nhỉ? Chẳng lẽ là nhân viên thẻ tín dụng của ngân hàng?

Cũng không đúng, cô chỉ có một cái thẻ có số dư hơn một trăm đồng thôi, bởi vì bà ngoại không cho cô làm thẻ tín dụng.

Thế... Chẳng lẽ là người bạn tốt nào gọi điện thoại cầu cứu?

Cũng không đúng, người bạn duy nhất có da mặt dày đến cầu cứu cô trong số một trăm lẻ một người bạn của cô đang ca hát cùng với cô mà.

Thế rốt cuộc là ai nhỉ?

"Ồi dào! Phi Phi, cậu còn đang nghĩ gì đấy! Đừng nghĩ nữa, tám phần là gọi nhầm đấy." Tiểu Linh vừa cắn đầu ngón tay vừa nói.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh nho nhỏ truyền đến -----

"Lần trước tớ cũng nhận được loại cuộc gọi không rõ ràng thế này đ

Phi Phi và Tiểu Linh nhìn khắp chung quanh, phát hiện ra là em gái mở miệng, vội vàng gật đầu mỉm cười.

Tiểu Linh nói, bạn trai của em gái bạn trai cậu ấy là một học sinh gương mẫu, không có nhiều thời gian đi ra ngoài chơi. Hôm nay vừa khéo người em trai đi bộ đội của bạn trai về, nên mọi người đi ra ngoài chơi.

Yên lặng cả đêm, hiếm thấy mở miệng, câu nói này như là tin lành của thiên sứ ấy!

"Thế rốt cuộc em bảo phải làm thế nào bây giờ?" Tiểu Linh nói còn nhanh hơn cả Phi Phi.

Thật khó cho Tiểu Linh, vừa phải nghĩ biện pháp lấy lòng em chồng tương lai, may là cô không cần. Phi Phi nghĩ mình thật may mắn.

"Nếu tiếp tục gọi tới, nhờ anh trai em nghe là được." Em gái chỉ vào người anh trai có mái đầu cua của mình.

"Không sao, nếu lại tiếp tục gọi..."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, di động của Phi Phi lại vang lên. Cô còn chưa kịp mở thì chiến sĩ của tổ quốc đã cướp lấy di động nhanh như cắt, quả nhiên là huấn luyện rất có tố chất, sau đó dùng giọng nói cực kỳ uy phong rống to với người ở đầu dây bên kia -----

"Đừng gọi điện thoại đến quấy rầy bạn gái của tôi! Bằng không tôi sẽ cho anh biết tay... Cái gì? Tôi là ai hả? Tôi là bạn trai của Cổ Phi Phi! Bạn, trai! Nghe rõ rồi chứ?"

Phi Phi nuốt nửa thì té xỉu, "Em trai à..."

Cô vươn tay vẫy vẫy trước mặt cậu ta, nhưng không còn kịp rồi, cậu ta đã cấp điện thoại cái rụp.

"Yên tâm, hấn sợ tới mức không dám nói tiếp nữa rồi, về sau sẽ không còn nhầm nữa đâu." Em trai đắc ý nói, cứ như thể đã làm được việc gì bảo vệ cho quốc gia quang vinh lắm vậy.

"Đúng thế! Phi Phi, không cần lo lắng."

Vì thế, mọi người tiếp tục vui vẻ ca hát, ăn uống, không hề phát hiện ra sắc mặt của Phi Phi đã tái nhợt ra rồi.

Bởi vì cô vừa mới nhớ ra chủ nhân số điện thoại kia là ai, là Long đại thiếu - Long Tử Thánh tiên sinh đấy!

Chương 8

"Phi Phi."

Tâm Phi Phi đột nhiên biến lạnh, cả người cứng ngắc .

Vốn tưởng rằng cô đêm khuya lén lút trở về, Long Tử Thánh hẳn là đã đi ngủ, ai biết đâu cô thật sự sai lầm.

Cô nên hiểu cá tính của hắn, chừng nào chưa tìm ra đáp án, hắn nhất định sẽ không từ bỏ ý định, đáng ra cô sớm phải biết. . .

Phi Phi xoay người, nhìn về phía cửa thư phòng mở ra, dáng vẻ Long Tử Thánh lười biếng ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm một ly Whiskey.

Bình thường hắn bao giờ cũng tây trang nghiêm chỉnh, nhưng lúc này trên người hắn chỉ có một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo mở rộng, mái tóc đen mọi ngày chỉnh tề giờ lại tùy ý rối tung trên khuôn mặt, càng làm tăng thêm vẻ cuồng dã.

Xem ra lần này không thoát được xảy ra án mạng, Phi Phi đau khổ nghĩ.

Hai người dường như mỗi lần gặp nhau đều cãi vã, cô thật sự không muốn ằm ỹ với hắn, càng không muốn gặp hắn lại đỏ mặt.

Cô không nhúc nhích, lòng tràn ngập kinh hoàng.

Trời ạ! Cổ Phi Phi, người phải kiểm chế chính mình một chút, đừng có mỗi lần nhìn thấy hắn lại xẹp như bún, làm ơn hãy tỏ ra thông minh một lần trong đời đi.

"Đã về rồi?" Giọng Long Tử Thánh dịu dàng như nước.

"Đúng vậy!"

Kì lạ! Nghe khẩu khí của hắn dường như không tức giận chút nào. Cô còn tưởng rằng hắn nếu có mở miệng nhất định sẽ điên cuồng mắng nhiếc.

"Có mệt lắm không?"

"Tử Thánh, chuyện điện thoại kia thật ra. . ."

"Đi tắm nước ấm trước đi, rồi nghỉ ngơi cho tốt."

Cô đang định mở miệng giải thích lại bị hắn dùng một câu này chặn dứt, trong lòng dâng lên một trận bất an.

Thật khác thường! Có phải hôm nay hắn ăn uống bậy bạ gì đó không?

"Long Tử Thánh, anh. . . không bị làm sao chứ?"

"Tôi bị làm sao?" Hắn nâng ly rượu lên, hai mày nhíu lại, nhìn cô chăm chú.

"Tôi nghĩ chúng đều là người trưởng thành, ngày nghỉ cuối tuần đi ra ngoài hát hò cũng không có việc gì không tốt

"Chỉ có việc, vợ chưa cưới của tôi lại đúng ngày sinh nhật của tôi cùng tên đàn ông khác đi chơi cả một đêm, em nghĩ tôi sẽ có chuyện gì?". Giọng nói của hắn tuy bình thản nhưng vẫn có thể nhìn ra đao bản sắc bén cất giấu ở trong, trầm thấp mà tràn ngập uy hiếp.

Phi Phi thấy được ánh sáng bi thương ở trong cặp mắt đen sâu không thấy đáy của hắn.

"Thật xin lỗi! Tôi không biết hôm nay là sinh nhật anh, nếu như anh nói cho tôi biết trước, tôi nhất định sẽ mua quà tặng. . ."

"Em đi nghỉ đi ". Hắn đột nhiên đánh gãy lời giải thích đầy bất an của cô.

"Anh. . ."

"Không sao, giống như em nói, tôi với em đều đã trưởng thành, quên sinh nhật của một người cũng không cần áy náy."

Chết tiệt! Tên biến thái này nhất định là cố ý khiến cho cô càng cảm thấy dằn vặt.

Thật đáng ghét! Cô sợ nhất nhìn thấy ngày sinh nhật của người khác nhưng không có ai chúc mừng, sinh nhật đối với mỗi người, chẳng phải là một trong bảy sự kiện quan trọng nhất trong đời sao?

Cô ngay cả việc chính mình nguyên một đêm ân ái điên cuồng đến mức tội lỗi như bây giờ. Ông trời, chúa Jesus, Phật Tổ, làm ơn tha thứ cho con!

"Tôi nghĩ tôi. . ."

"Cổ Phi Phi, " hấn cảnh cáo, "Nhanh đi ngủ!"

Lại nữa. . . Sao cứ vội vã bắt cô đi ngủ vậy! Hấn nhất định là có vấn đề! Dù sao cô cũng không muốn hỏi rõ ràng, hơn nữa hấn khác thường như vậy. . . muốn cô đi nghỉ tránh xa khỏi hấn lại càng tốt, thật đúng là thoát được một kiếp nạn.

"Vậy còn anh?"

"Tôi ngồi uống chút rượu, suy nghĩ một lát ".

Phi Phi yên lặng nghe lời hấn, bởi vì cô cũng thật sự mệt mỏi, cho nên nhẹ nhàng gật đầu.

Muốn bắt chước đại thi nhân hay nhà triết học sao? Tự soi gương đi, nhìn xem có thể đem cái tính chuyên chế bá đạo kia thay đổi hay không, nhưng mà nếu hấn thực sửa lại, có lẽ sẽ không còn là hấn nữa.

"Hay em muốn ở lại uống rượu với tôi? Tôi đây rất chào mừng. . ."

"Tôi về phòng trước

Cô nhanh chóng xoay người trốn khỏi hiện trường, giống như sau lưng có độc xà mãnh thú đuổi theo.

Đem cửa trước cửa sau khoá kỹ, tìm đập nhanh như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Là thật! Tên bạo quân này thế nhưng không đoán trước lại quan tâm đến cô, một từ quở trách cũng không có, chỉ nói vài câu rồi ép cô đi ngủ, sau liền quay về đóng vai một người cô đơn ở thư phòng uống rượu giải sầu.

Chẳng lẽ hấn thật sự đang đợi cô cùng hấn tổ chức sinh nhật.

Quần áo thoát ra đã bay được một nửa vòng trên không trung, lập tức bị Phi Phi tóm lại. Đúng vậy! Ông và bà ngoại thì đã ra nước ngoài vui chơi, không biết giờ này đang bay nhảy ở nơi nào, trong nước hình như cũng không còn ai cùng hấn trải qua ngày này.

Tại thời điểm này, cô có vẻ là người thân nhất của hấn, cô không muốn thừa nhận bởi vì hấn tự tiện quyết định cô là vợ chưa cưới của hấn, nhưng mà. . . hấn nói hấn rất cô đơn.

Từ từ đã! Cô ngàn vạn lần không nên để hấn lừa, ai mà tin nổi loại người như hấn mà phải chịu cô đơn, bạn gái hấn nhiều như vậy, hấn còn là triệu phú, tài sản của hấn trải dài cả vùng đất này, không kể đến trên người hấn lúc nào cũng có phong thái quý tộc ngạo mạn tự tin khiến người ta hâm mộ, . . . có quý mới tin hấn cô đơn.

Huống chi, hấn chưa nói với cô hôm nay là sinh nhật, nếu sớm biết cô ít nhất cũng sẽ làm tặng hấn một cái bánh kem,

loại bánh nhỏ bằng nắm tay trông rất đáng yêu. Tuy hơi bé nhưng ít nhất cô tặng cũng là tốt rồi! Sau đó mặt trên cảm thật nhiều nén, chắc hấn sẽ không để ý bánh nhỏ đâu.

Nhưng mà. . . Thực sự nhìn không nổi cô với hấn sinh ra chỉ cách nhau có mấy tháng, nhìn bộ dáng vừa ngoan cố ngạo mạn vừa tự cao tự đại của hấn, người bình thường chắc chắn sẽ không ai đoán hấn mới ngoài 30 tuổi. Cho nên, nàng quyết định Long Tử Thánh tuyệt đối là một lão già.

Cả người nằm trong bồn tắm ấm áp, Phi Phi không khỏi thỏa mãn thờ dài một hơi.

Quả nhiên cô đã không còn trẻ nữa, ngày trước cùng bạn học thức trắng ba ngày ba đêm cũng không sao. Hiện tại mới đi chơi về muộn có một đêm đã mệt đến vậy. Quả nhiên năm tháng không buông tha bất kì ai.

Chợt nghĩ đến Long Tử Thánh cũng vì đợi cô mà cũng một đêm không ngủ, trong lòng Phi Phi đột nhiên dâng lên cảm giác khác thường.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người chờ đợi cô về nhà, cho dù là bà ngoại cũng đến đúng giờ là lên giường đi ngủ.

Không thể phủ nhận, hành động của hấn khiến lòng cô nảy sinh một loại cảm xúc ngọt ngào, ấm áp.

Có lẽ. . . cô đối xử với hấn hơi quá lạnh lùng, tuy rằng thái độ của hấn giành cho cô cũng thật ác liệt

Được rồi! Cô cũng không cần quá mức cẩn thận đến vô tình như vậy, dù sao cô cũng là cô gái vừa xinh đẹp đáng yêu lại vừa thiện lương tốt bụng.

Hào phóng làm tặng hân một cái bánh kem mừng sinh nhật chắc cũng không ảnh hưởng nhiều lắm đâu?

Được! Cứ quyết định như vậy đi.

Tắm đến khi thân thể thơm ngào ngạt, Phi Phi cảm thấy thoải mái quyết định nhảy lên giường đi ngủ.

Nằm trên giường ấm áp, cô rất nhanh đi vào giấc ngủ, nào biết đến nửa đêm . .

Long Tử Thánh đột nhiên xuất hiện ở trong mộng, đuổi thể nào cũng không đi.

Trong giấc mơ của cô, hân xuất hiện như thật như ảo, khuôn mặt anh tuấn, nụ cười tà mị làm người ta nín thở, trong bóng tối cô tịch buồn khổ của buổi đêm, hân bước đến mang theo sự an ủi, mang theo dũng khí đến cho cô.

Phi Phi mơ thấy trong đêm tối, hân bước tới cùng ánh trăng, tiến đến bên người cô. Khuôn mặt góc cạnh của hân vừa sinh động vừa nhiệt tình.

Bóng tối phủ một lớp trên đôi mắt hân, tuy rằng không thấy được rõ ràng, nhưng đôi môi hân vẫn kêu gọi, vẫn chọc người khác muốn hôn l

Hân dùng một bàn tay vén quần áo của cô lên, lớp vải mềm mại lập tức không tiếng động mở rộng, lộ ra hai bờ vai trắng nõn, ngón tay lạnh lẽo của hân mon trón thân thể cô. . .

Cơ thể của cô lập tức nóng bỏng, đáp lại những âu yếm thân kì lại thoải mái của hân.

Thật sự nguy hiểm! nhưng đây lại là loại nguy hiểm dụ hoặc, ngọt ngào khó cưỡng.

Đây là một giấc mộng quá tuyệt vời, trong mơ, Long Tử Thánh dịu dàng, nụ hôn của hân thật khiến người ta say mê. Làm cô thực luyện tiếu, không muốn tỉnh dậy.

"Phi Phi?"

Long Tử Thánh gọi, giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai cô.

"Ừ?"

"Tôi muốn em!".

"Bây giờ?" Giọng nói mê mang của cô vang lên. Trên thực tế, cô căn bản còn chưa tỉnh giấc.

"Tôi chờ em cả đêm, tôi lo em có thể hay không gặp chuyện xấu, em không biết tôi có bao nhiêu lo l

"Tôi. .".

Tay hân từ áo ngủ của cô tham nhập vào trong, bàn tay to tà tứ xoa nắn bộ ngực sữa.

"Phi Phi, em nói em là của tôi, đúng không?"

Cô hơi kháng nghị, toàn thân trước sự âu yếm của hân trở nên mềm yếu vô lực, cô nhịn không được khẽ cắn môi dưới.

"Long Tử Thánh, đừng như vậy, tôi muốn ngủ. ."

"Không sao, cứ ngủ đi."

Cô tưởng rằng hân sẽ hào phóng buông tha cho cô, nào biết ý tứ của hân là cô ngủ cứ ngủ, hân làm là việc của hân.

Phi Phi thật mệt chết, con buồn ngủ kéo đến làm cho cô không muốn nhúc nhích.

Long Tử Thánh mở toàn bộ cúc áo của cô, lộ ra bộ ngực sữa tuyết trắng khả ái.

Hân cũng thật sự tự mình chơi tiếp, không cần biết cô có tỉnh lại hay không, bàn tay to tràn ngập dục vọng, cầm lấy hai toà Ngọc Nữ Phong tròn trịa, ngón tay nhẹ nhàng đùa giỡn đầu vú

"Ừm. . ." Phi Phi nhắm hai mắt, cái miệng nhỏ không kìm được hừ nhẹ ra tiếng.

Trên người cô, tay hân bừa bãi vuốt ve một bên vú mềm mại co dãn, bên còn lại dùng miệng thay thế, hút vào thật sâu, không ngừng khiêu khích khiến cô liên tiếp rên rỉ.

"Tử Thánh, đừng như vậy, tôi thật muốn ngủ. . ."

"Tôi đâu có ngăn cản em ngủ !". Hân còn dùng răng nanh khẽ cắn đầu vú làm cô không kiềm được cong người, từng trận cảm giác tê dại khiến hô hấp

của cô trở nên dồn dập.

Hắn làm như vậy còn không gọi là ngăn cản? Hắn nghĩ rằng hắn trên người cô làm mấy trò khiêu khích tình dục tà ác thì cô còn có thể an tâm đi gặp Chu công sao?

"Anh chờ đến ngày mai được không. . ?" Cô nhẹ dỗ hắn, hi vọng hắn buông tha cô trước, cho cô yên ổn ngủ một giấc.

"Không cần!"

"Từ Thánh. . . A! Anh muốn làm gì?" Lập tức, toàn bộ cơn buồn ngủ bị hành vi của hắn dọa đuổi đi mất tiêu, hắn đem đùi cô nâng lên, đặt trên vai hắn, khiến toàn bộ hoa huyết phần hồng bại lộ.

Cùng với tiếng kêu kinh hoàng của cô, hắn cúi đầu dùng lưỡi bắt đầu đùa giỡn.

"Trời ạ!" Phi Phi thở gấp, hai tay không tự chủ cắm sâu vào mái tóc đen của hắn, vốn tưởng đẩy được hắn ra, ngược lại càng kéo hắn lại gần: "Không! Đừng làm như vậy. . ." Cô xấu hổ muốn đem hai chân kẹp chặt, bàn tay to của hắn lại dùng lực, nhưng không kém dịu dàng đem hai chân cô mở ra.

"Long Từ Thánh. . ."

Môi hắn vẫn tham lam giữ lấy hoa huyết mềm mại của cô, đầu lưỡi nóng rực khiến cô phiêu phiêu dục tiên, không thể tự kiềm chế.

Từ từ quen với khoái cảm như bài son hải đảo đánh úp lại, khiến cô muốn tránh cũng không được.

"Tuồng em ngủ rồi! Tốt! ! Nếu chưa thì cùng tôi thưởng thức. . ."

Mặt cô lập tức đỏ bừng, "Ai muốn cùng anh cùng thưởng thức!"

"Em cũng biết thẹn thùng. ."

"Tôi không có. . . A!"

Đầu lưỡi nóng rực vươn tới hoa hạch non nớt, còn linh hoạt khiêu khích, khi thì hút, khi thì dùng răng nanh khẽ cắn, làm thân thể cô không ngừng run rã

"Em thật sự rất ngọt !"

Hơi thở nóng rực phun phất trên hoa huyết khiến đôi môi anh đào thờ hờn hển khẽ nhếch lên, hắn vừa âu yếm vừa hút, tận sâu trong cơ thể Phi Phi, khoái cảm không ngừng đánh tới khó có thể nói thành lời.

"Anh không cần. . . Không cần. . . Chỗ đó. . . bắn. . ." Cô xấu hổ nói.

Từ Thánh nâng lên khuôn mặt tuần tú che kín kích tình, khàn khàn nói: "Không, chỉ cần thuộc về em, tất cả đều sạch sẽ, đều ngọt ngào."

"chán ghét!" Phi Phi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Hắn lộ ra nụ cười xấu xa, lấy ngón tay thay thế miệng, dịu dàng vươn ngón giữa đến giữa tiểu huyết, chậm rãi di chuyển, từ trong cơ thể cô không ngừng chảy ra ái dịch, làm ẩm ướt ngón tay hắn.

"không thích à?"

"Chán ghét. . . A!" Cô không nghĩ hắn đột nhiên đâm thẳng vào tiểu huyết khít khao, ngón tay cuồng tứ lượt động.

"Phi Phi, ngón tay của tôi đang ở trong em, cảm nhận

Cô nhắm hai mắt, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn vùi chặt vào gối đã hồng rực, không thể kháng cự ngón tay của hắn ở trong cơ thể cô điên cuồng ra vào, chỉ có thể cắn môi dưới, đứt quãng rên rỉ.

Nhìn bộ dáng cổ nển tiếng rên phóng đảng, khiến hắn càng muốn làm cho cô cuồng loạn lớn tiếng kêu ra.

Ngón giữa cũng đi theo tham nhập sâu trong hoa huyết, mới đưa một ngón đã thấy thật chặt, lại xâm nhập thêm một ngón khác, hắn cảm thấy ngón tay của chính mình nhanh chóng bị tiểu huyết kia gắt gao vây giữ.

Tưởng tượng đến chút nửa chính nam căn của hắn cũng sẽ được trứu đưa vào tiểu huyết ẩm áp chặt chẽ này, hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Phi Phi trong lòng cũng tràn ngập vui sướng cùng khoái cảm, giống như cùng tên sói hoang này ôm ấp là chuyện thiên kinh địa nghĩa (tức là chuyện vốn dĩ phải xảy ra)

Cô lại chống cự co người, sợ sẽ càng thêm tiết lộ chính mình cũng mãnh liệt khát vọng hắn.

Cô thật cũng rất muốn hấn ! Thế còn rụt rè cái gì?

Vì thế, cô nghe được âm thanh mềm nhẹ mà khàn khàn của chính mình vang lên : "Sói hoang, nếu như anh thật sự muốn thì làm ơn nhanh chút, nếu không tôi sợ anh s

"Sẽ như thế nào?"

"Nhanh phun ra."

Những lời này thật đã kích lòng tự trọng nam nhân của Long Tử Thánh, hấn hai tay nâng đôi chân mảnh khảnh của cô, con ngươi đen lóe lên ánh sáng khiêu chiến, khẩu khí hung ác nói: "Yên tâm! Tiểu hồ ly, sói hoang của em chẳng những sẽ không sớm đầu hàng, còn có thể kéo dài, cam đoan sẽ khiến em thoải mái đến đạt đỉnh."

"Thật không?"

Hấn không trả lời, chỉ lập tức thẳng lưng đâm vào, tiến quân thần tốc, cuối cùng cũng sát nhập.

"A. . ."

Bạc môi mỏng khí phách hôn trụ đôi môi hồng nộn của cô, che lại thanh âm mất hồn thoát ra từ cái miệng nhỏ.

Thân hình đàn ông cường tráng đặt trên cơ thể mềm mại, điên cuồng luật động . . .

Đêm tối, cảnh xuân cỡ nào vô hạn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Phi Phi chuẩn bị đi ra ngoài mua bánh ga tô mừng sinh nhật Tử Thánh.

Tuy là tặng bù, nhưng trước khi chưa có ai khác tổ chức sinh nhật cho hấn mà được ăn bánh ngọt thì vẫn coi như là sinh nhật. Như thế là có thể giảm trừ cảm giác tội lỗi của cô.

Tuy rằng đêm qua hấn đã ăn cô như ăn bánh ngọt.

Khi cô chuẩn bị xong, lại phát hiện hình như hấn vẫn chưa tỉnh lại.

Thật sự là quá là lạ, trước kia hấn ngủ nặng hơn cô rất nhiều, chỉ hơi có gió thổi cô lay, là lập tức tỉnh dậy trừng mắt nhìn cô.

Chẳng lẽ hấn phát bệnh rồi?

Phi Phi từ từ tới gần, sau đó đứng bên cạnh giường, đôi mắt to tròn xinh đẹp nhìn người đàn ông đang ngủ trên giường mà không thể tin.

Nhìn hấn ngủ ngon lành, giống như là đã lâu lắm rồi chưa bao giờ được ngủ ấy.

Nghĩ đến mấy tiếng trước cô nằm ngủ trong ngực người đàn ông này Phi Phi then thùng, ửng hồng cả đôi gò má.

Cô ngồi xuống giường, đối diện với khuôn mặt ngủ say hồn nhiên của hấn. Rồi, cô vươn ngón trỏ khẽ lướt qua khuôn mặt anh tuấn của hấn.

Lần đầu tiên trong đời cô nghĩ rằng có thể mình đã yêu rồi.

Ý tưởng này khiến cho cô vừa thấy ngọt ngào lại thấy hạnh phúc, cũng lại có một loại tâm trạng chờ mong nhưng cũng sợ bị người thương tổn.

Đây là yêu ư? Cô cũng không dám chắc, bởi vì cô còn chưa thực sự hiểu người đàn ông này, điều duy nhất cô có thể xác định đó là ----- bộ dạng hấn thật sự rất là đẹp trai.

Nhớ đôi môi nóng rực, đôi bàn tay tràn ngập ma lực của hấn không ngừng vuốt ve, khắc những dấu ấn của hấn lên trên người cô đêm qua, Phi Phi lại đỏ ửng mặt lên.

Cô biết chính mình đã không chạy thoát được rồi. Cả đời này, cô cũng sẽ không có cách đón nhận những nụ hôn và những cái vuốt ve của bất kì một người đàn ông nào khác. Bởi thân thể cô đã nghiệm người đàn ông trước mặt này rồi.

Đây là dục vọng, không phải yêu! Một giọng nói bé tí xíu trong lòng Phi Phi gào lên. Không chỉ là thân thể, chẳng lẽ cô không rung động trước anh ta một tí nào sao?

Một chàng bạch mã hoàng tử vừa có tiền lại thêm đẹp trai, lại còn là người chồng chưa cưới của mình, nói không động tâm thì thật là khó

Cô cũng không phải thánh nhân,

Thế rốt cuộc cô sợ điều gì?

Phi Phi lấy hai tay chống cằm, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Từ Thánh. Trong lúc vô tình, lòng cô đã có tình yêu ngọt ngào say đắm với hắn.

Kẻ phản bội! Lại cho hắn một cơ hội nữa vậy.

Cô đi mua một cái bánh ngọt để chúc mừng sinh nhật cho hắn, có lẽ hai người có thể lại quen nhau lần nữa, lần nữa bắt đầu.

Đúng! Làm như thế đi.

Phi Phi vui vẻ ra ngoài, chờ mong hai người có thể lại quen và hiểu biết lẫn nhau một lần nữa.

***

Từ Thánh đã sớm tỉnh từ lâu.

Lúc Phi Phi bò xuống giường, giây phút cô rời vòng tay ôm ấp của hắn, thì hắn đã tỉnh lại r

Tuy rằng cô nhón chân nhón tay, hết như một con chuột, chuồn êm vào phòng tắm, rồi lại chuồn êm đi ra, quay lưng về phía hắn mặc quần áo.

Cũng bởi vì tư thế quay lưng với hắn, thế nên hắn có thể thưởng thức thân thể mềm mại đáng yêu linh lung của cô mà không cần kiêng nể gì cả.

Ánh mắt hắn dường như lại lần nữa cắn nuốt Phi Phi, lại muốn kéo cô lên giường ôn lại một chút.

Ham muốn chiếm hữu!

Đêm qua hắn mới phát hiện ra được, bản thân hắn đã sinh ra một loại ham muốn chiếm hữu chưa từng có.

Vốn Từ Thánh tưởng rằng hắn có thể khống chế lý trí và dục vọng của hắn, với hắn, đàn bà không có sức ảnh hưởng nhiều, từ trước đến nay hắn vẫn luôn nghĩ thế.

Thế nhưng sau đêm qua, khi cả đêm mà cô không về, lòng hắn nóng như lửa thiêu. Tiếp đó nghe được giọng đàn ông tự xưng là bạn trai cô trong di động, hắn mới hiểu được ham muốn giữ cô của hắn mãnh liệt nhường nào.

Mức độ khát cầu cô của hắn đã đủ để hắn vứt bỏ tất cả lý trí, thậm chí, suýt chút nữa khiến hắn lao đi giết người.

Thế nhưng, rốt cục hắn cũng nén xuống.

Hắn yêu Phi Phi.

Khi cuối cùng hắn biết mình đã yêu cô rồi, cũng chẳng vui sướng là bao. Bởi vì hắn có tình địch, hơn nữa thanh thần cô đã ra ngoài, mà hôm nay lại là thứ bảy không phải đi làm. Cô đi đâu? Còn ăn mặc xinh đẹp như thế. Hay là đi hẹn hò người bạn trai trong di động hôm qua>

Hắn nằm trên giường cô, vương vít trong hơi thở còn có hương thơm của cô. Từ Thánh nhắm hai mắt lại. Tuy nhiên hắn không thể xóa đi bất cứ một bóng hình nào của cô trong óc hắn. . .

Chết tiệt! Hắn muốn đi giết cái gã tranh vợ với hắn!

"A Kỳ, cảm ơn em, nhưng chị còn có việc. . ."

"Sao cô ấy có thể đối xử với em như vậy? Em biết làm binh lính thì 99,9% sẽ bị thay lòng đổi dạ, nhưng tại sao có thể xảy ra với em. . . hu hu!"

Phi Phi trừng mắt nhìn A Kỳ. Đúng thế, người lính đang khóc hết như một đứa trẻ nhỏ trước mặt cô đây chính là cậu trai hát với cô đêm qua. Chẳng qua khi vừa ra khỏi KTV thì hắn đã gặp một chuyện còn đả kích nặng hơn cả chuyện gặp phải cướp đường hay xã hội đen ----- Thay lòng đổi dạ.

"Này. . . A Kỳ, lẽ đàn ông không dễ roi. . ." Càng khỏi phải nói trước nơi công cộng

Tính ra Phi Phi cũng bị Tiểu Linh bắt. Vốn cô chỉ đi mua bánh ngọt rồi về, ai ngờ mới vừa ra khỏi cửa hàng thì đã nhận được cuộc gọi khẩn cấp của Tiểu

Linh, muốn cô đến an ủi cậu lính bị đá này.

Nếu không phải nhìn mối quan hệ gần gũi vì đã từng hát với nhau một đêm, hơn nữa cũng nhờ hân 'hăng hái làm việc nghĩa' đêm qua, tuy người bị dọa chạy cũng không phải là mấy tên cuồng quấy rầy điện thoại như bọn họ nghĩ.

Nhưng mà, cô cũng cảm thấy không đành lòng.

"A Kỳ, thiên nhai đầy hoa cỏ. . ."

"Chỉ muốn nói tiếp câu: Cậu cần gì phải yêu có một cây hoa chứ gì?"

Tốt lắm, ít nhất cậu ta cũng đọc mấy cuốn sách.

"Nếu như người ấy không có lòng, cậu có cưỡng cầu cũng gì tốt?" Cô luôn an ủi người ta không khéo!

Rất sợ càng an ủi thì càng không xong.

Quái thật. . . chẳng phải Tiểu Linh nói cô ấy và bạn trai của cô ấy sắp đến rồi sao? Cô đã chống đỡ sắp 20 phút rồi, cái bánh ngọt mua cho Từ Thánh sẵn cả rồi.

Đột nhiên, A Kỳ khóc rống lên như không thể tiếp thụ được vậy, hai tay nắm lấy vai cô, sau đó ôm cô thật chặt, "Phi Phi, chị làm bạn gái em được không?"

Mắt Phi Phi tròn to như chuông đồng.

"Cậu. . ."

"Đang nói đùa gì" còn chưa kịp nói xong câu này thì cả người A Kỳ đã bị túm mạnh khỏi thân thể cô.

Trong nháy mắt, một cú đấm của Từ Thánh đâm ngay vào cằm A Kỳ, "Không được chạm vào người phụ nữ của tao!"

"Á!" Phi Phi hét chói tai.

A Kỳ cũng nhanh chóng đứng dậy phản kích. Thân là người lính bảo vệ cho tổ quốc, cậu ta đâu dễ dàng chịu đánh không như vậy.

Cuộc chiến tranh đã man giữa hai người đàn ông bắt đầu, hơn nữa ngay từ đầu, không có một ai ngăn lại được.

"Dừng tay! Dừng tay!"

Nào biết càng ngăn cản thì Từ Thánh lại nghĩ rằng cô đang nói đỡ cho bên hân vốn đã bị lòng đố kỵ kích thích, nay lại càng giống một con dã thú bị chọc giận.

Ánh mắt giết người của hân quét về phía Phi Phi. Ánh mắt của những người khác cũng tập trung lên trên người cô, nhưng cô chỉ để ý có một mình hân,

"Từ Thánh. . ."

"Cô. . . là loi ong bướm!"

Hân tức tối chỉ trích khiến cho mặt cô trắng bệch cả ra, loạng choạng vài bước, "Anh nói gì?"

"Tôi nói. . ."

Hân bước lại gần cô, A Kỳ lập tức dùng võ TaeKwonDo đang rất lưu hành đá hân, khiến hân phải tập trung toàn bộ tinh thần đối phó tình địch.

Hai người bắt đầu ganh chiến như trong lễ vận hội Olympic, những người vây xem cũng ồn ào lên, chia làm hai phe hô to cổ vũ, nhiệt tình chẳng kém gì đội cổ vũ của Olympic.

Trong lúc mọi người đều rất cuồng nhiệt, chỉ có một người tái mặt hết như tờ giấy.

Phi Phi lách qua đám người như một cái xác không hồn, sắc mặt tái nhợt, như là có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

Cô không nghe thấy những tiếng cãi nhau bên tai nữa. Cô cũng bất chấp hai gã kia có đánh chết đối phương hay không, cô không muốn quan tâm.

Lúc này trong mắt cô ngập tràn bi thương và tuyệt vọng, vừa phần nộ lại cảm thấy thẹn.

Long Từ Thánh - một người đàn ông mà cô nghĩ rằng mình có thể yêu - lại lảng nhục cô trước mặt bao người như thế.

Cô lại không làm chuyện gì có lỗi với hân, hân dựa vào đâu mà lảng nhục cô quá đáng như vậy?

Phi Phi một mình cầm bánh ngọt đi, lệ tuôn không ngừng, lên chiếc xe của mình, đau lòng rời chốn thị phi.

"Phi Phi!"

Từ Thánh phát hiện ra cô rời đi, vội vã muốn gọi cô lại. Nhưng A Kỳ nhân cơ hội này nắm một cú thật mạnh, hất lại lão đảo ngã xuống đất.

"Đứng lên! Đánh tiếp!" A Kỳ khiêu khích nói.

"Tôi cảnh cáo cậu, Cô Phi Phi là vợ chưa cưới của tôi, cậu đừng mơ cướp được cô ấy!" Từ Thánh dùng mu bàn tay lau vết máu trên khóe miệng, nó

"Chị ấy có chồng chưa cưới? Sao không thấy chị ấy nói vậy?" A Kỳ ngẩn người

"Giờ cậu đã nghe thấy rồi đấy!"

A Kỳ nhìn người đàn ông ngấp trong hờn ghen này mà lòng hiện lên một loại tâm trạng đồng bệnh tương liên.

Người đàn ông trước mắt cũng khổ vì tình. Hắn đánh nhau với người lính đã được huấn luyện như mình là vì người yêu, cũng mặc kệ có bị mình đánh chết hay không.

"Sao anh lại làm thế? Nếu chị ấy thay lòng đổi dạ, anh nên buông chị ấy, chúc chị ấy hạnh phúc. . ."

"Rầm chó không kêu! Cô ấy là của tôi!"

"Anh quá bá đạo, chị ấy không phải đồ vật, cũng không phải tài sản của anh, anh. . ."

"Tôi yêu cô ấy!"

Từ Thánh gầm lên, nói ra tình cảm chân thật đối với Phi Phi từ trong tâm khảm. Vừa nói ra miệng, hắn lại cảm thấy khoái hoạt khôn tả.

"Đúng thế, yêu cô ấy. Đời này cô ấy là người phụ nữ duy nhất của tôi, người vợ của tôi, mẹ của con tôi. Tôi tuyệt đối không cho phép bất cứ một gã đàn ông nào đến phá hoại."

A Kỳ bị bộ dáng nghiêm túc và kiên quyết của hắn dọa cho. Và đồng thời cũng nghĩ lại rằng, nếu mình có dũng khí như người đàn ông này, thì có lẽ Tiểu Phuong sẽ không bị một gã đàn ông lạ nửa đường xông ra bắt cóc.

Đúng thế! Hắn nên đi tìm Tiểu Phuong, xem có thể cứu lại cuộc tình này không.

"Được lắm, coi như anh có gan, dám nói ra lòng mình. Nhưng anh đã phạm phải một sai lầm giống tôi. Anh nên tin Phi Phi như tin chính bản thân anh. Một cô ấy còn mua bánh ngọt cho anh, tổ chức sinh nhật cho anh, anh. . . này! Tôi còn chưa nói xong đâu!"

A Kỳ nói được một nửa thì Từ Thánh đã chạy đi như một con gió tìm Phi Phi.

"Không lẽ phép. . . A! Mình cũng phải đi nhanh tìm Tiểu Phuong thôi!"

Hai nhân vật chính của cuộc đánh nhau đều chạy mất, không còn trò hay để nhìn, quần chúng tại hiện trường lập tức giải tán, trong lòng ai cũng hy vọng hai gã đàn ông ngốc nghếch kia có thể lấy lại được tình yêu của họ.

Phi Phi. . .

Trời ạ! Rốt cuộc thì cô ấy đang ở đâu

Từ Thánh về nhà trong tình trạng chật vật. Cả căn phòng lớn trống rỗng, sao có người mà hắn muốn gặp.

"Quản gia!"

Quản gia nghe được tiếng hét của thiếu gia thì vội vàng mang chiếc bánh ngọt mà tiểu thư dặn dò mang đến, dùng giọng hát không được hay mấy cất lời -

"Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc. . ."

"Phi Phi đâu?" Hắn trừng mắt dữ tợn nhìn quản gia.

Ghét! Muốn người ta hát cho nghe cũng không phải chuyện dễ dàng đâu! Đại thiếu gia lại tuyệt đối không cảm động chút nào!

Suýt nữa thì quản gia đã khóc, tuy nhiên vẫn phải trả lời với ông chủ, cô ấy cũng không muốn về nhà.

"Tiểu thư. . . Cô ấy nói muốn đi ra ngoài, nói tôi đưa chiếc bánh ngọt này. . ."

"Đi đâu?" Hấn lạnh lùng ngắt lời quần gia.

"Không nói rõ. . . Thiếu gia, cậu đi đâu vậy?"

Không để ý tiếng gọi của quần gia, Tử Thánh lại lao đi tìm Phi Phi, ra sức nhấn phím di động trong tay, nhưng trạng thái của đối phương vẫn luôn tắt máy.

"Chết tiệt!" Hấn chửi thề, lái xe tìm loạn khắp các ngã tư ở Đài Bắc tìm cô, như một con ruồi bay loạn.

Chỉ có điều. . . Hấn tìm một ngày một đêm nhưng vẫn vô ích như cũ. . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: end

Long Tử Thánh nằm ngửa trên giường, hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà, mệt đến mức không muốn động dậy.

Hấn rất muốn nhắm hai mắt lại ngủ một giấc, nhưng chỉ cần đóng mắt một cái, bóng dáng Phi Phi lập tức hiện ra trong đầu, hiện ra đôi mắt to ngập nước của cô, giống như đang trách cứ hấn.

Phi Phi, em đang ở đâu? Mau trở về đi! Tôi biết sai rồi! Trong lòng Long Tử Thánh đau đớn gào thét.

Hấn cực kỳ sợ hãi bản thân sẽ bởi vậy mà mất đi cô, vừa nghĩ đến việc mình có thể vĩnh viễn không thấy được cô nữa, hấn liền hoảng loạn.

Nhưng vào lúc này, một tiếng mở cửa rất nhỏ truyền đến, hấn nín thở nghe, thấy được tiếng bước chân nho nhỏ. . .

Hấn lập tức bật dậy, liều mạng xông tới cửa lớn.

Không có người?

Hấn lại lập tức chạy tới phòng Phi Phi.

"Phi Phi? !"

Long Tử Thánh nhìn chăm chú vào cô không chớp mắt, tựa như chỉ cần hấn chớp mắt một cái, cô sẽ từ trước mắt hấn biến mất.

Phi Phi vừa thấy hấn, đôi mắt quay trở về vẻ lạnh lùng tức khắc, thay thế khuôn mặt kinh ngạc mới đầu.

"Phi Phi!"

Hừ! Cho dù hấn ta gọi đến bay lên, cô cũng sẽ tuyệt không tha thứ ! Trong lòng Phi Phi sớm đã hạ quyết tâm. Lại dám mắng cô ong bướm là loi, thật sự là làm người ta tức giận quá mức.

"Tôi rất lo cho em. . ."

"Lo? Tôi có nghe lầm hay không? Anh không phải trước mặt đồng bào cả nước mắng tôi là ong bướm là loi? Nếu tôi đã hạ lư, anh nên cực kỳ vui vẻ thoát khỏi tôi, không phải sao?"

"Không phải!"

Cô tức giận mở tủ áo, lôi va ly hành lý ra.

Đáng ghét! Thật nặng, cả một núi quần áo, kéo thế nào cũng không được, đều do cô lúc trước ham mấy món tiện nghi nhỏ, thấy cửa hàng đồng giá, mọi thứ đều bằng tiền nên muốn mua nhiều một chút.

Xem đi! Hiện tại không phải cô kéo hành lý, mà là hành lý kéo cô. Ngay cả rời đi cũng không thể ung dung, ngược lại bộ dáng thật chật vật buồn cười, đều tự trách bản thân quá ngu ngốc.

Long Tử Thánh xanh mặt bắt lấy hành lý cô trong tay, "Em muốn làm gì?"

"Anh nghĩ tôi đang làm gì gì?" Cô hất tay hắn ra, lại từ từ lôi tất cả quần áo của cô quăng lên giường.

"Không cho phép!"

Cô không thể tin mình nghe được ba chữ như thế, cô tức giận đến mức xoay người một cái, còn chưa kịp mở miệng, bóng dáng cao lớn của hắn đã bao phủ cô.

"Anh là

Hắn đột nhiên vươn hai tay dùng sức ôm lấy cô, cô vốn muốn phản kháng, lại nghe thấy hắn chân thành tỏ tình.

"Cô Phi Phi, tôi yêu em!"

"Cái gì . . . Cái gì . . ." Chết tiệt! Cô đang mơ sao!"Anh vừa nói anh yêu tôi sao?" Cô dùng mấy âm thanh nhỏ như muỗi hỏi.

"Đúng vậy!"

"Nhưng anh. . ."

"Tôi biết tôi sai rồi, em không biết tôi không thấy em, liền điên cuồng chạy đi tìm, ngay lúc đó, tôi hiểu được tình cảm tôi đối với em, hiểu được tôi thật sự. . ."

"Anh yêu tôi?"

"Đúng vậy."

Cô lẳng lặng nhìn hắn, tim đập thật lợi hại, cô sợ chính mình sẽ té xỉu. Là thật sao? Thật sao?

Là thật s

Hai tay hắn thật cẩn thận đang nâng khuôn mặt đỏ như quả táo của cô, dùng con ngươi đen thâm tình như lửa nhìn cô.

Tuy rằng liên tục mấy ngày không ngủ tốt, cô biến thành gấu mèo con, nhưng trong cảm nhận của hắn, cô vẫn là người đẹp nhất thế giới.

"Em có thể tha thứ cho tôi vì đã phạm vào tội lỗi đàn ông khắp thế giới đều sẽ phạm không?"

Tay cô huych anh một cái, thiếu chút nữa bật cười, "Anh cho mình là Thành Long à!"

Anh khàn khàn nói nhỏ, tựa như tuyệt vọng khẩn cầu cô cho anh thêm một cơ hội, "Tiểu hồ ly, có thể tha thứ cho tôi không? Có thể yêu tôi không?"

Trời ạ! Cưng nhiên dùng đến chiêu này! Chẳng lẽ tên vô lại này biết cô không thể kháng cự lời khẩn cầu như vậy sao?

"Em . . . Em muốn xem biểu hiện của anh, trước đây anh toàn bắt nạt em như vậy, anh. . ."

Môi hắn nóng cháy, kim lòng không được hạ xuống, thật sâu, gắt gao hôn cô, giống như truyền cho cô tất cả tình yêu của mình từ nụ hôn này.

"Đừng rời khỏi

"Anh nói thật?"

"Hơn cả thật. . ."

"Có thể lại biểu đạt cụ thể chút không?" Cô nâng hai tay lên vòng qua cổ hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp sáng lạn tươi cười.

Con gấu mèo nhỏ này sẽ không phải đang dụ dỗ hắn chứ? Bên môi hắn chậm rãi xuất hiện một chút nét mỉm cười, trong mắt lóe ra hào quang.

"Tiểu hồ ly, em thật sự muốn tôi chứng minh sao?"

"Muốn!" Cô ngọt ngào nói.

"Tôi đây liền cung kính không bằng tuân mệnh. . ."

Hắn đem cô lên giường, ôm cô, một lần lại một lần hôn môi ngọt của cô, cô cũng hôn lại đầy nóng bỏng.

"Từ Thánh. . . A! Chờ một chút!"

"Làm sao vậy?"

"Anh ngoan ngoãn ở chỗ này chờ em nha! Không thể chạy bậy."

Từ Thánh cười khỏ. Hắn như bây giờ cũng rất khó chạy bậy á?

Một lát sau, Long Từ Thánh nhìn thấy cô mặc một bộ áo ngủ dài màu trắng, xinh đẹp uyển chuyển như tinh linh ánh trắng, bụng bánh sinh nhật bước vào.

Lập tức, hắn cảm thấy rất vui, rất cảm động.

"Chúc anh sinh nhật vui vẻ, chúc anh sinh nhật vui vẻ, chúc anh. . . Khụ! Thực xin lỗi! Em hát không hay lắm. . ." Cô ngưng ngừng xin lỗi.

Nhìn cả khuôn mặt cô hồng lên, Long Từ Thánh cảm thấy trong lòng càng thêm yêu thích tiểu hồ ly này.

"Lại đây."

Cô giống con mèo ngoan ngoãn đi đến trước mặt anh, sau đó lấy tiểu ngữ điệu con gái cô chưa bao giờ dùng làm nũng, "Anh còn chưa thổi nến!"

Anh dùng lực thổi một cái, nến tắt.

"A! Anh phải ước trước! Làm sao có thể thổi hết nến?"

Hắn dở khóc dở cười. Hắn không phải ngoan ngoãn nghe lời của cô sao? Như thế nào cô lại thăm oán trách như vậy?

"Tôi cái gì cũng có, thân phận, địa vị, của cải, cũng không cần ước nguyện vọng gì!"

Gã này thật sự là con cóc hà hơi, khẩu khí thật lớn!

"Vậy cũng có thể ước thế giới hòa bình, quốc thái dân an! Anh nhất định không yêu nước. . . A!"

Anh cư nhiên múc một ngụm kem bánh trét lên mặt cô, làm cô hét to một tiếng.

"Long Từ Thánh!"

Anh nghĩ chơi như vậy vui lắm hay sao?

Từ nhỏ đến lớn, cô ghét nhất là người quẹt bột bánh sinh nhật, thứ có thể ăn lại ăn ngon như vậy lại dùng để làm loạn, cẩn thận bị Lôi công công đánh đó!

Cô nghĩ tới cảm cái nốt chỗ bánh còn lại trong tay trực tiếp hướng đánh lên mặt hắn, nghĩ là hắn bức cô trước, cho nên Lôi công công hắn sẽ tha thứ cho cô. . . nh. . ."

Môi anh đột nhiên dùng trên mặt cô, dùng đầu lưỡi liếm sạch kem vừa thơm vừa ngọt.

"Ăn rất ngon!"

Thật đáng ghét! Làm sao phải đem một cái sinh nhật bánh ngọt biến thành ái muội như vậy?

"Anh. . ."

"Có biết ăn bánh sinh nhật còn một loại phương pháp khác không?" Hắn khàn khàn ní non bên tai cô, ầm ập, mềm mại, làm người ta tê dại.

"Phương pháp gì?"

"Lại đây, tôi dạy cho em."

Hắn đặt bánh ngọt trong tay cô lên bàn nhỏ, kéo cô đến trên sofa dựa vào cửa sổ, sau đó cởi sạch tất cả quần áo trên người cô.

Phi Phi rất thẹn thùng, cũng không muốn phản đối anh, ngược lại, tâm lý cô còn có cảm giác khẩn trương lại hưng phấn.

Khi hắn đem kem trắng muốt lạnh lạnh bôi trên đôi môi đỏ mọng của cô, làm cô môi không ngừng run rẩy, mà kế tiếp anh môi cũng rỉ xuống.

Môi lửa nóng mê người liếm khô, Phi Phi có ảo giác bị hắn ăn sạch.

Hắn lại đem hai quả anh đào trên bánh ngọt đặt ở gò bồng đảo hai bên của cô gái, cảm xúc lạnh lẽo làm điểm nhỏ mắt cảm của cô nhanh chóng đứng thẳng.

"Lại đến, anh muốn ăn tiểu anh đào đáng yêu của em."

Hắn thông thả ăn tiểu anh đào một bên, nhưng cũng không vì vậy rời đi, ngược lại nhét đầu vú nhỏ phần nộn kia vào trong miệng, tham lam hút .

"A. . ."

Hắn lại ăn mỹ vị anh đào bên kia, chôn đầu trước ngực cô như dã thú đói khát, một ngậm một ngậm cắn nuốt cô.

Kế tiếp hắn lại quẹt một miếng kem, chậm rãi quẹt qua cái bụng bằng phẳng của cô, đi theo mà đến là linh hoạt đầu lưỡi của hắn.

"A. . . ngứa. . ." Phi Phi nhin không được vịn vẹo thân thể, toàn thân nổi màu đỏ xinh đẹp, có một loại phong tình dụ hoặc nói không nên lời.

"Em so với kem, càng ăn ngon hơn."

"Đáng ghét!" Cô thẹn thùng huých nhẹ hắn một cái, làm hắn vui vẻ cười to.

"Còn có thể thẹn thùng à! Điều bị tôi một ngậm một ngậm ăn vào bụng, tôi cùng em đã là một thể, em còn có thể thẹn thùng, thật đáng yêu!" Hắn yêu chiều hôn đầu vú nhỏ hồng hồng của cô một cái.

"A. . ." Cô nhin không được khẽ kêu một tiếng.

"Tiếp đến, tôi muốn ăn là. . ."

"Em muốn ăn anh!"

"Cái gì?" hắn có nghe lầm hay không?

"Em cũng muốn ăn anh!"

Trước khi hắn phản ứng được, phát hiện cô cũng múc một miếng kem lạnh thật lớn, sau đó bôi trên nam căn nóng bỏng của hắn.

"Phi Phi. . ."

Chỉ thấy cô lộ ra nụ cười vừa hư vừa bướng bỉnh giống như tiểu yêu nữ, vurun phần cái lưỡi hồng sắc chậm rãi liếm môi dưới mình một cái.

"Sinh nhật vui về! Đại sói hoang."

Cô vừa nói xong, liền dùng đôi môi non mịn ngậm cự long của hắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng khẩy khe hở đỉnh.

"Tiểu hồ ly!"

Cô lại chậm rãi đi xuống, đều liếm tắt cả kem băng, đồng thời cũng ngậm hai túi cầu nổi lên của hắn, làm cho chúng lẫn lộn trong khoang miệng ẩm áp.

"A. . ." Cổ họng hắn không tự chủ được gằn nhẹ thoải mái, toàn thân cảm thấy một loại tư vị ngọt ngào như muốn hòa tan.

Tiểu hồ ly này thật sự là lợi hại, cư nhiên biết dùng chiêu này đối phó hắn, xem ra không được bao lâu, nhưng cô lại thật sự thành hồ ly tinh.

Xem ra cô thật cũng có tâm muốn ăn hắn vào bụng .

"Tiểu hồ ly."

"Ừ?"

"Ăn ngon không?" Hắn tà nhin hỏi.

Trong lòng cô chấn động, theo bản năng cắn một ngậm.

"A!" Hắn đau kêu một tiếng, hai tay vội vàng ôm tiểu huynh đệ bị thương, "Chết tiệt! Cư nhiên cắn tôi!"

"A! Thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Cô sợ tới mức nước mắt đương trường chảy ra.

Ô. . . Không thể dứt nha! Cuộc sống tính phúc về sau của cô hoàn toàn dựa vào cái này, không thể cứ bị cô "một ngậm" làm đứt như vậy.

Nhìn hắn ôm phía dưới, bộ dạng thống khổ vạn phần, Phi Phi vừa khóc vừa nhảy vào phòng tắm cầm khăn mặt thấm nước lạnh, vừa khóc vừa nói với hắn: "Chườm lạnh! Mau chườm lạnh!"

"Vô dụng !" Hắn lớn tiếng nói.

Vô dụng ? Nước mắt cô càng xối xả.

Lại trong chốc lát ——

"Vây chườm nóng!"

"Cũng vô dụng !

Đáng giận! Hung dữ cái gì chứ ? Người ta không phải cố ý ! Ô. . .

Cô thẳng tay quăng khăn mặt, ngồi ở trên thảm khóc lên, "Thực xin lỗi ! Ai bảo người muốn nói lời biến thái như vậy, hại người ta chấp vạt một cái. . . Ô. . ."

Vừa thấy nước mắt cô, Long Tử Thánh liền không giận nổi, vội vàng một tay kéo cô lại gần, hai tay dùng sức ôm.

"Đừng khóc, tôi không đau. "

Cô khóc, khuôn mặt nhỏ nước mắt tèm lem, thân mình rúc vào ngực hắn, từng tiếng khóc nức nở làm hắn vô cùng hối hận mình vừa rồi trêu cợt cô như thế.

Kỳ thật cô cần một cái ban nãy kia, chỉ làm hắn bị dọa nhảy dựng thôi, cũng không đau, càng miễn bàn bị thương.

Đột nhiên, cô nâng khuôn mặt nước mắt lã chã, liếc nhìn hôn hắn, hắn lúc đầu sùng sốt một chút, nhưng rất nhanh anh cũng ôm lấy cô, hôn lên miệng nhỏ.

"Tử Thánh, đừng giận em, em cam đoan, nếu về sau anh có di chứng gì, em cũng sẽ không bỏ anh. Em biết có mấy chuyên gia nói, hạnh phúc hôn nhân có 70% đến từ sinh hoạt giường chiếu mỹ mãn, nhưng em không như thế, em không thể không có anh, anh đừng bỏ em, em không phải cố ý !"

Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm cô. Cô bé này, bị dọa đến nói nhảm, nhưng mà cũng tốt, nói ra tình cảm thật sự của cô.

Hắn làm sao có thể buông tha cơ hội này!

"Vây em nói theo tôi, nói trong tim em chỉ có một mình tôi, ai cũng không thể cướp em đi. "

"Trong tim em chỉ có anh, cho tới bây giờ cũng đều chỉ có anh, tương lai cũng vẫn sẽ chỉ có anh. " Cô ghen ngào biểu thị công khai hứa hẹn tình yêu.

"Tốt lắm!"

Môi hắn vừa lỏng dừng trên môi nhỏ run rẩy của cô, hôn cô thật sâu, đầu lưỡi tham nhập trong miệng cô nhấm nháp vị ngọt, bàn tay cũng không an phận qua lại trên thân thể mềm mại của cô.

"Anh còn muốn. . ."

"Đương nhiên! Trò hay vừa mới bắt đầu thôi."

"Anh không cần miễn cưỡng chính mình. . ."

Hắn sùng sốt một chút, "Miễn cưỡng ?

"Nếu có vết thương, anh đừng nhìn, em giúp anh kêu xe cứu thương. . ." Nói xong, cô nhanh chóng bò dậy, muốn đi gọi điện thoại, lại bị hắn một phen ôm lấy, thả trên giường lớn.

"A!"

"Em chỗ nào cũng không được đi!" Hôm nay sinh nhật hắn, thọ tinh lớn nhất.

"Nhưng là vết thương của anh. . ."

"Tôi không bị thương. "

Hắn đơn giản lên giường, làm cho cô có thể thấy rõ từng điểm

Vốn cô là không dám nhìn, dù sao cô cũng là khuê nữ nhà lãnh mã! Nếu truyền ra, vậy cô còn muốn làm người sao?

Đợi chút! Cổ Phi Phi, mày hiện tại nghĩ như vậy có thể quá muộn hay không? Vừa rồi còn coi anh là kem cây vừa liếm vừa cắn. . .

"Tôi không bị thương, em yên tâm, vẫn còn rất mạnh. " Long Tử Thánh đắc ý dương dương nói.

Vây hắn vừa rồi không phải là gạt cô sao? Phi Phi không thể tin hắn còn có thể bắtạt cô. Vừa rồi cô thật sự bị dọa đến khóc ra, người ta nói nước mắt biểu lộ chân tình là trần châu quý giá nhất trên thế giới!

"Anh gát em! Anh làm em khóc!"

Cô như bé mèo hoang tức giận, thờ phì phì đập hấn, nào biết hấn né tránh nhanh, cư nhiên là tránh được.

Cô chưa từ bỏ ý định!

"Đừng chạy!"

Hấn cũng không phải ngu ngốc, ở đâu có đạo lý không chạy!

Vì thế, hai người giống như Adam và Eva, không mặc quần áo ở trong phòng chơi trò đuổi bắt.

Đáng giận! Người này cảm tình con chuột à! Trốn giời như vậy? Trong lòng Phi Phi nói thầm, cô cũng sắp không thờ nổi.

"Như thế nào? Không đuổi theo à?" Long Tử Thánh nhìn cô.

"Hừ!" Cô dùng một âm đơn kháng nghị.

Hấn nhìn cô gái trần truồng như nhộng, nhất là không buông tha đôi vú no đủ kia, chúng nó bởi vì hô hấp dồn dập mà phập phồng lên như quả ngọt dụ dỗ người ta háo hức nhắm nháp.

Phi Phi cũng cảm nhận được ánh mắt của hấn nóng rực, tình dục trong cơ thể dần dần kéo lên, thân thể cũng dần cảm thấy khô nóng.

Hấn đi bước một hướng tới cô, ánh mắt đói khát đặt thẳng trên thân trên đáng yêu của cô, chỉ thấy mặt cô đã như hoa đào, kiều diễm ướt át, còn hấn giống như mãnh hổ nhìn chằm chằm dê con trần trụi.

Phi Phi khó hiểu nhìn thứ đã thẳng cứng giữa hai chân hấn, bộ dạng khỏe mạnh làm người ta sợ hãi.

Nhưng mà, cô hiểu hấn sẽ không thương tổn cô, vì thế cô mềm mại cũng đón nhận nụ hôn kịch liệt lại không mất dịu dàng của hấn.

Gần như khản cấp, bàn tay hấn dùng sức vuốt ve bộ ngực sữa tràn ngập co dãn.

Cô phát ra tiếng thờ dài dài lòng, hai tay vòng cổ hấn, toàn thân tê dại.

Hấn ôm lấy cô đặt ở giường lớn, bàn tay cầm thật chặt eo nhỏ cô, sau đó động thân một cái, tiến vào thật sâu trong huyệt nhỏ chật hẹp.

"A . . ."

Hấn hoàn toàn nhập vào trong cơ thể cô, không cho cô có cơ hội thở dốc, liền bắt đầu điên cuồng trù.

"A . . . A . . ."

Cô một tiếng đáng yêu lại dâm dăng yêu kiều vừa lúc kích thích dục vọng nam giới.

Hấn giống như hóa thân thành dã thú hung mãnh, nằm úp trên thân người mềm mại của cô, như mưa rền gió dữ tàn phá, giữ lấy, nhắm nháp thân thể của cô.

"Từ Thánh. . . A . . . Anh chậm một chút. . . A . . . A . . ." Cô vô lực cầu xin, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì khoái cảm mãnh liệt mà trở nên hồng rực.

Phi Phi yêu loại vui thích hạnh phúc này, đây là người cô yêu, mà hết thấy những thứ anh làm với cô là tốt đẹp cỡ nào, hấn một lần lại một lần xâm nhập sâu hơn, cô càng có thể cảm nhận được hạnh phúc hai người hợp làm một.

Long Tử Thánh điên cuồng di động ở trong huyệt nhỏ khít khao của cô, đồng thời cũng vươn tay bóp cặp vú tuyết trắng, cô cũng kim lòng không được nâng thất lưng nghênh đón anh chuyển động.

"Từ Thánh. . ."

"Thoải mái không?"

"Uhm!" Cô thẹn thùng hừ nh

"Còn muốn càng thoải mái hơn không?"

"Muốn."

Hấn ôm lấy cô, trở thân, làm cô nằm úp sắp giống như con mèo nhỏ, sau đó lại hung mãnh đâm vào thật sâu từ phía sau. . .

"A!" Phi Phi khẽ kêu một tiếng.

Lúc này, hấn ở trong cơ thể cô trở nên càng thêm mãnh liệt .

"Không được. . . Người ta không được. . ."

Phi Phi cảm thấy cả người mình bị hấn cuồng nhiệt giữ lấy mang lên Thiên đường, đã muốn quên cả bản thân mình, khoái cảm dục tiên dục tử làm cô chỉ có thể kiều nhuỷ vô lực run rẩy .

"Tiểu hồ ly, em quá tuyệt vời. . ." Long Tử Thánh một khắc một giây đều luyến tiếc rời khỏi thân thể tựa hồ sẽ hòa tan người ta, khát vọng đối với cô làm hấn không không chế được chính mình.

"Tử Thánh. . ."Phi Phi, tôi yêu em!"

Sau khi hấn rỗng rỗng ra tình cảm nội tâm, Phi Phi cảm giác được anh run rẩy một trận mãnh liệt, tiếp theo là chất lỏng nóng nóng bắn vào sâu trong chỗ hoa tâm. . .

Phi Phi căn bản là không muốn động đây, giao hoan kịch liệt làm tim cô đập thật nhanh, ý thức cũng mơ hồ, nhưng mơ hồ thì mơ hồ, cô vẫn nhìn chàng trai nằm bên cạnh, vẻ mặt thỏa mãn .

"Thích không?" Cô nhỏ giọng, thờ dốc hỏi.

Tử Thánh ôm lấy cô, một cái hôn nồng nhiệt trả lời hết thảy.

"Về sau không được gạt em nữa." Cô nằm trên giường lớn, vẫn không quên cảnh cáo hấn. Dù cô toàn thân tê dại, nhưng mà lúc này cô lại vô cùng mê người.

Hấn cũng nằm trên giường lớn, thâm tình nhìn chăm chú vào cặp mắt to ngập nước, lúc này cô một đầu tóc dài tùy tiện rối tung, vây quanh hai người bọn họ.

"Tử Thánh."

"Ừ?"

"Em muốn ngủ ở trong ngực anh." Cô làm nũng nó

Hấn không nói hai lời ôm cô lại, cô giống như con mèo nhỏ cần chủ nhân yêu thương, dụi dụi trong lồng ngực rộng lớn lại tràn ngập ấm áp của anh.

Hấn dịu dàng hôn hôn trán cô, nhẹ giọng nói: "Ngủ đi! Em cũng mệt chết rồi. "

"Vâng!"

Trong phòng tuy không có bật đèn, nhưng có ánh trắng sáng trung thấu vào, càng tăng thêm một chút ý cảnh lãng mạn.

Vốn tưởng rằng hai người đều ngủ, kết quả truyền đến cô gọi khẽ ——

"Tử Thánh."

"Ồ?" Hấn cực kỳ buồn ngủ trả về một tiếng.

"Nếu chúng ta đều tốt như vậy, không bằng. . ."

Hấn lại rút tay về, chôn đầu vào trong mái tóc thơm hương, nhẹ nhàng hôn vành tai cô, "Không bằng như thế nào?"

"Đưa đi động cho em. "

"Làm cái gì?" Trong âm thanh hấn thêm một tia cảnh giác.

"Trong di động anh có ảnh chụp của em. . ."

"Không cần!"

"Cái gì?"

"Chỉ cần có ảnh chụp này, em phải ngoan ngoãn nghe lời tôi, vĩnh viễn ở lại bên tôi. Cho nên ảnh chụp này chính là bùa hộ mệnh của tôi, Thần bảo vệ tình yêu, tôi sẽ không để chúng nó bị em xóa hết."

"Cái gì? Anh không có khả năng một ngày 24 giờ đều mang theo trên người?"

"Đúng vậy!"

Ánh mắt cô bừng sáng. "Rốt cuộc di động ở đâu?"

"Tôi không có khả năng để em tìm được, đáng người đáng yêu lại yếu đuối của em chỉ có một mình tôi có thể xem, có thể chạm vào, có thể ăn!" Anh xấu xa nhéo bộ ngực sữa cô, lại bị cô tức giận huých một cái.

"Ồi! Em thực sự đánh tôi!"

"Đúng vậy! Ai bảo anh thích khi dễ em!" Cô tức giận đến mức hai má đều phồng lên.

Hắn cho cô một nụ hôn nhiệt tình như lửa, sau đó xoa xoa đầu cô.

"Tiểu hồ ly, chỉ có một mình tôi có thể khi dễ em, những người khác tôi không cho phép!"

"Cho nên anh là tính ăn em gấu gao?"

"Không, tôi là yêu muốn chết!" Hắn nhìn chăm chăm cô, ánh mắt sáng quắc.

"Anh thật sự quá buồn nôn!" Cô hờn dỗi nói.

"Em không thích nghe sao?" Hắn hỏi lại.

Hắn lại ôm lấy cô, làm cho cô rúc vào lồng ngực dày rộng của hắn, để cô lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực.

"Ngủ đi! Tôi yêu em." Anh thâm tình chân thành nói.

Phi Phi muốn lần mò xuống giường, nhưng mà đây không quá dễ dàng, bởi vì kẻ bên người cô ôm cô tràn ngập dục vọng giữ lấy, làm cô không thể động đây.

Cô chậm rãi kéo cánh tay Từ Thánh đặt ở ngực cô ra, may mắn không kinh động hắn.

Rốt cục, cô thành công trượt xuống giường, lục lấy di động chụp ảnh, rất nhanh chụp mấy tấm hình nude kêu gọi của anh.

Hắc hắc! Cái này làm trong tay cô cũng có nhược điểm của hắn, cô không bao giờ sợ bị hắn uy hiếp nữa.

"Em đang làm gì?" Long Từ Thánh tỉnh.

"A! Không có! Em đi toilet."

"Phải không?" Hắn nhìn cô, vẻ mặt hoài nghi.

Phi Phi giống như con mèo nhỏ làm nũng, lên giường, lại rúc vào trong lòng anh, sau đó thở dài thỏa mãn.

Từ Thánh cũng cảm thấy nệm mềm nhắm hai mắt lại, bàn tay to nhẹ vuốt đầu cô, thì thào nói: "Tiểu hồ ly, tôi yêu em chết mất."

Phi Phi cười đến cực kỳ hạnh phúc, nghĩ đến gian khổ của mình vừa rồi, cô nhin không được đắc ý, ngọt ngào xoay đầu nói: "Đại sói hoang, em cũng rất yêu, rất yêu anh." Nói xong, cô liền nhiệt tình hôn hắn, quyết định trước khi hắn ngủ lại làm hắn biểu hiện tình yêu một lần nữa. "Từ Thánh, lại yêu em một lần nữa, được không?"

Con người đen vốn nhắm lại chậm rãi mở ra, đáy mắt lóe ra hào quang nóng cháy.

"Tuân mệnh! Lão bà đại nhân."

Cô vươn tay vòng cổ hắn, mà hắn cũng dùng nhiệt tình còn muốn nóng hơn mặt trời hôn môi cô.

Phi Phi hiểu hắn sẽ vĩnh viễn yêu cô, cả đời đều sẽ dịu dàng như thế, thâm tình hôn cô, yêu cô, mãi đến vĩnh viễn.

Đúng rồi, đúng rồi! Còn nữa, sao đến bây giờ bà ngoại cùng Long gia gia cũng vẫn chưa nói muốn trở về? Bọn họ đi ra ngoài ôn chuyện cũ có lâu quá không?

Nhưng mà. . . Không sao! Dù sao cô vẫn muốn gả cho Từ Thánh, đây là lựa chọn cả đời của cô, sẽ không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chưa Cưới Ngờ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

